ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமட சிஷ்யசபை பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 1.] விரோதிக்ருத்௵ ஆடி௴. [ஸஞ்சிகை 6.

நசிகேதஸ்ஸின் வரங்கள்.

(தொடர்ச்சி.)

முன் ஸஞ்சிகையில் நசிகேதஸ் தர்மராஜனை வேண்டிக் கொண்ட மூன்று வரங்களையும் சொல்லி, அவைகளில் இரண்டாவது வரத்தின் கருத்தை ஸ்ரீராமானுஜ பாஷ்யத்தின்படி விவரித்தோம். இப்பொழுது மூன்றுவது வரத்தின் பொருளையும், அதனையளித்த தர்மராஜனுடைய பிரதிவசனத்தின் பிரகாரத்தையும் விசாரிப்போம்.

இந்த மூன்றுவது வரம், ''யெயம்ப்ரேதெ'' என்று தொடங்கின கடோபநிஷத் முதல் வல்லியின் 20 - வது வாக்கியத்திற் கேட்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பொருள்: 'மரணமடைந்த மநுஷ்யன் விஷயமாக இவன் இருக்கிருனென்று சிலரும், இல்லையென்று சிலரும் படும் சந்தேகம் ஒன்றுளது; உம்மிடத்தில் உபதேசங் கேட்டு, அதன் ஸந்தேகந்தீர அறிய விரும்புகிறேன். இதுதான் என்னுடைய மூன்றுவதுவரம்' என்பதுதான். இதைக்கேட்ட யமன், முன் ஸஞ்சிகையில் 166 - வது பக்கத்தில் விவரித்தபடி,

இந்த வரங்கேட்க வேண்டாமென்று நசிகேதஸ்ஸைப் பலவிதமாய் 9 - வாக்கியங்களால் திருப்பப் பார்த்து, அதற்கிசையாத ரிஷியின் மனவுறுதியை இரண்டாவது வல்லியின் முதல் 11 - வாக்கியங்களால் சிலாகித்து, "தம் துர்தர்ஶம்" என்று தொடங்கும் 12 - வது வாக்கியத்தையும், 13 - வது வாக்கியத்தையும் விடையாக அளித்தார். பிறகு நசிகேதஸ் 14 - வது "அந்யத்ர தர்மாத்" என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தால் மறுபடி ஒரு கேள்வி கேட்கிறார். அதற்கு யமன், 3 - வாக்கியங்களால் பிரணவத்தையும், அதன் பெருமையையும் சொல்லி, "நஜாயதெ" என்று தொடங்கும் வாக்கியம்முதல் வல்லியின் முடிவுவரையில் உள்ள வாக்கியங்களால் மறுமொழி அளிக்கிறார்.

இந்தப் பிரகரணத்தில் 3 - வது வரப்ரசநத்தில் 'மரணம்' என்றால் பொருளென்ன? இந்தப் பதத்துக்குப் பிரஸித்தமான அர்த்தம் 'தேகவியோகம்'. இது அர்த்தமானல் 'ஶரீரம் நசித்த பிறகு ஜீவன் இருக்கிறானா இல்லையா'? என்பது கேள்வியின் பொருளாகும். ஒவ்வொரு ஜந்மத்தின் முடிவில் ஜீவன் அந்தந்த ஶரீரத்தை விட்டுப் பிறகு ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை யடைந்து, கடைசியில் மறுபடி பூமியில் ஜந்மமெடுப்பான் என்று அறிந்த நசிகேதஸ், இரண்டாவது வரத்தால் அக்நி வித்தையையும் அறிந்து, 3 - வது கேள்வியில் 'இவ்வளவு பிரஸித்தமான ஜீவன் தேகத்தைக்காட்டிலும் வேறான தத்வம்' என்னும் விஷயத்தை அறியாதவன் போலக் கேட்பதும், அதைப் பெரிய ரஹஸ்யம் என்று யமன் சிலாகிப்பதும் அஸம்பாவித மல்லவா? பரலோகமாகிற ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸாதநமான அக்நி வித்யையைக் கேட்டவன் தேகத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமாக ஜீவன் இல்லையென்று எண்ண ஹேது வில்லையே. ஒருகால் ஜீவஸ்வரூபத்தின் உண்மையைக் கேட்டானென்றாலும் அந்த ஜீவஸ்வரூபம் அத்வைதிகள் அபிப்பிராயப்படி பரப்ரஹ்மமேயாகில் பிறகு "அந்யத்ர தர்மாத்" என்னும் வாக்கியத்தால் பரப்ரஹ்ம விஷயமான கேள்வி கேட்க நியாயமில்லை. ஜீவஸ்வரூபம் பரப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகில்

"யேயம்ப்ரேதே" என்னும் கேள்விக்கு "தம் துர்தர்சம்" என்னும் ஸ்லோகத்தால் விடையளித்தது சரியன்று. ஏனென்றால், இந்த வாக்கியத்துக்கு ஏற்கெனவே முன் 167 - வது பக்கத்தில் எழுதினபடி 'தீரனுயிருக்கும் மநுஷ்யன் யாவராலும் காணக்கூடாமல் எல்லோர் ஹிருதயத்திலும் வஸிக்கும் தேவனை ஆத்ம யோகத்தால் அறிந்து ஸுகதுக்கங்களை விடவேணும்' என்பது சுருக்கமான கருத்து: ஸம்ஸாரிகள் ஸம்ஸாரத்தைக்கடக்கத் தியானம் செய்யவேண்டியது பரமாத்மாவையே யொழிய, தம்மைப்போன்ற ஸம்ஸாரியான ஜீவாத்மாவையன்று. மேலும் ஸம்ஸாரியான ஜீவனுடைய கதியைப் பிந்தித்தானே இந்த உபநிஷத்து 5 - வது வல்லியின் 7 - வது வாக்யமான "யோநிமந்யே ப்ரபத்யந்தே" என்னும் மந்திரத்தில், சிலர் ப்ராஹ்மணாதி ஜந்ம மெடுக்கிறார்களென்றும், சிலர் தங்கள் தங்கள் கர்மாநுகுணமாய் ஸ்தாவர ரூபமெடுக்கிறார்களென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படியிருக்க, மூன்று வரங்களில் கடைசி வரத்தால் ஜீவன் உளனா? இல்லையா என்றாவது, ஜீவன் சரீரநாசகாலத்தில் எப்படி ஸம்ஸரிக்கிறானென்றாவது கேட்டதாகச் சொல்வது உபபந்நமாகாது. மூன்றாவது வரத்துக்கு ஜீவவிஷயமே கருத்தாகில் அதற்கு உடனே விடையளிக்காமல், பிந்தின 5 - வது வல்லியில் அதற்கு மறுமொழி கூறினதாகச் சொல்வதும் ஸங்கதமாகாது. நடுவில் "அந்யத்ர தர்மாத்" என்னும் வாக்யத்தால் வேறொரு கேள்வியும், அதற்கு விஸ்தாரமான பிரதிவசனமும் செய்து, பிந்தி 3-வது வரமளித்ததாக அர்த்தம் பண்ணுவது சரியல்ல. இந்தப் பிரகரணத்தில் மூன்று வரங்களே யமன் கொடுத்ததாகையாலும், "யேயம்ப்ரேதே" என்னும் வாக்கியத்தில் இது மூன்றாவது வரமென்று வ்யக்தமாகச் சொல்லி யிருப்பதினாலும், அதை ஜீவப் பிரச்நமென்றும் "அந்யத்ர தர்மாத்" என்னும் வாக்கியத்தில் அடங்கிய கேள்வியை வேறு கேள்வியென்றும் சொல்வது கூடாது. இதுபோன்ற பலவிதமான ஆக்ஷேபங்களை உத்தேசித்து ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இந்த 3 - வது வாக்கின் பொருளையும், இந்த...

ணத்தின் மற்ற வாக்யங்களின் அர்த்தங்களையும் பின் வருமாறு பாஷ்யகாரர் உபபாதிக்கிறார்.

அதாவது:— ‘‘𑌯𑍇𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍇’’ என்னும் வாக்கியத்தில் ‘𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍇 - மரணமடைந்த’ என்னும் பதம் ஸாதாரணமான சரீர வியோகத்தைச் சொன்னதன்று. ஒரு ஜீவனுக்குக் கடைசியில் சரீர வியோகமாகிக் கர்மபந்தமெல்லாம் விலகினபிறகு அவன் சுத்தஜீவனாய் மோக்ஷமடைந்த ஸ்திதியை மரணசப்தம் குறிக்கிறது: இந்த மோக்ஷமென்பது எப்படிப்பட்டதென்றுதான் கேள்வியின்பொருள். மோக்ஷத்தைப் பலபேர்கள் பலவிதமாய் வர்ணிக்கிறார்கள். சிலர், கேவலம் ஜ்ஞாநரூபமான ஆத்மா ஸ்வரூப நாசமடைவதே மோக்ஷமென்கிறார்கள். சிலர், இந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மா, ஸகல அவித்யையையும் நீக்கி ஸ்வயம்பிரகாசமாய் ஆவதே மோக்ஷமென்கிறார்கள். சிலர், ஆத்மா எல்லா விசேஷ குணங்களையும் விட்டுக் கருங்கல்லைப்போல் அறிவின்றி யிருத்தலே மோக்ஷமென்கிறார்கள். பின்னும் சிலர், நிர்த்தோஷமான பரமாத்மாவுக்குச் சில உபாதிகளின் ஸம்பந்தத்தால் ஜீவனென்கிற அவஸ்தை நேர்ந்து அந்த உபாதிகள் விலகினவுடன் சுத்தமான பரமாத்மபாவம் திரும்புவதுதான் மோக்ஷமென்கிறார்கள். சில முதிர்ந்த வேதாந்திகளோ, எல்லாப் பிரபஞ்சத்துக்கும் காரணமாயும், குற்றமற்றதாயும், ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாயும், அளவிறந்த நற்குணங்கள் பொருந்தினதாயுமுள்ள ஸர்வாந்தர்யாமியான பரப்ரஹ்மம் ஒன்றுண்டென்றும், அதற்கு ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஜீவன் சரீரமென்றும், அவனுக்கு அநாதி கர்மபலமான அஜ்ஞாநம் விலகத் தன் சுத்தஸ்வரூபம் தெளிந்து பரமாநந்தமான பரப்ரஹ்மாநுபவம் கைகூடுமென்றும், அதுவே மோக்ஷமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப் பலவிதமாய்ச் சந்தேகப்படும் மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபமென்ன என்பது 3-வது வரத்திற் கேட்ட கேள்வி. இப்படி மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கேட்டவர் அதன் ஸாதநங்களையும் கேட்பதாக வைத்துக்கொண்டு, யமன், ‘‘𑌤𑌂𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌂’’ என்னும் வாக்கியத்தால் பரமாத்மாவையும், ஜீவஸ்வரூபத்தையும், பகவதுபாஸநத்தையும், ஸங்க்ரஹமாய் உபதேசித்து

அந்தப் பரமாத்மாவை ஜீவன் அடைவதே மோக்ஷமென்று உபதேசித்தார். "தம் துர்தர்சம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம் கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் । அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம் மத்வா தீரோ ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதி" என்கிற வாக்யத்தில் 'தேவம்' என்கிற பதத்தால் பரமாத்மாவையும், 'தீர:' என்கிற பதத்தால் ஜீவாத்மாவையும், 'அத்யாத்மயோகாதிகமேந மத்வா' என்கிற பதங்களால் உபாஸநமாகிற உபாயத்தையும் ஸூசிப்பித்தார். இதனால், மோக்ஷ விஷயமான பிரச்நத்துக்குப் பிரதிவசனமாக மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமான பராவர தத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் மோக்ஷோபாயத்தையும் சொல்லி, அந்தப் பரமாத்மாவை ஜீவன் அடைந்து கர்மபந்தங்களைவிட்டு ஆநந்தாநுபவம் பண்ணுவதே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், இந்தப் பிரதி வசனத்தில் உபாயம், உபேயம், உபேதாவாகிய மூன்றும் ஸங்க்ரஹமாய்ச் சொல்லப்பட்டதாலும், ப்ரச்நத்துக்கு அநுகுணமான பிரதிவசனமே யமன் சொல்லியிருக்க வேண்டியதாகையாலும், பிரச்நத்துக்கும் தாத்பர்யம் இந்த மூன்று விஷயங்களென்றே எண்ணவேண்டியதாயிருக்கிறது. கேவலம் ஜீவஸ்வரூபம் மாத்திரம் பிரச்நமானல் பிரதி வசனத்தில் அதிக விஷயங்களிருக்க நியாயமில்லை. இப்படி தத்வ ஹித புருஷார்த்தம் மூன்றும் இந்த மூன்றாவது வரத்திலும் அதன் பிரதிவசனத்திலும் அடங்கியிருப்பதால், இந்தக் கேள்விக்கு இவ்வளவு பிராதாந்யமும், இதைச்சொல்வதில் யமனுக்கு ஆக்ஷேபமும், நசிகேதஸ்ஸின் மநஸ்ஸைப் பரீக்ஷிக்க வெகுபிரகாரமான புத்ர பௌத்ர வித்தாதிகளின் தானங்களைச்சொல்லிப் பிரலோபநம் செய்ததும், கடைசியில் அவன் உறுதியை மெச்சினதும் ஸங்கதமாகும். இந்தக்கேள்வி வேதாந்திகள் அறிய வேண்டியதில் ஒரு அம்சம் மாத்திரமாகும் பக்ஷத்தில் இந்த உபதேசம் பூர்த்தியாகாமல் அவசேஷமாயிருப்பதாய் விடும். அப்படிப்பட்ட அடையாளங்கள் உபதேசவாக்கியங்களில் ஒன்றும் இல்லை. ஆனல், பிந்தின 'அந்யத்ர தர்மாத்' என்னும் வாக்கியமும், அதற்குப்பிறகு விஸ்தாரமான உபதேசமும்

இருப்பதால், 3-வது வரம் ஸாவஶேஷமாகத்தா னிருக்குமென்று ஆக்ஷேபிக்கலாம். இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு ஸமாதாநம்: வேறு 4-வது வரம் யமனைக்கேட்கவில்லை யாதலால், பிந்தின பிரச்நமும் வாக்கியங்களும் 3-ம் வரத்தில் அடங்கின விஷயங்களைத் தெளிவாய் அறியக் கேட்டதும் அதற்கு மறுமொழியுமாகத்தான் அர்த்தம் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இது '𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰' என்னும் வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தைக் கவனித்தால் நன்றாய் விளங்கும்.

"𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌤𑌾
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦 ॥"

இதன் பொருள்: 'ஶாஸ்த்ரீய கர்மாநுஷ்டாநமாகிற உபாயத்தால் அடையப்படாததும், ஸவர்க்கம் முதலான ஸகல இதரமான பிராப்யங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டும், இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமாகிய மூன்றுவித காலங்களினுலும் பரிச்சிந்நமாகாமலும் இருக்கும் வஸ்து எது' என்பதுதான். அதாவது - பரமாத்ம வஸ்துவையும் அதையடைவிக்கத்தகுந்த உபாயத்தையும் அதையடையும் ஜீவஸ்வரூபத்தையும் முன்வாக்கியத்தால் சுருக்கமாய் அறிந்த நசிகேதஸ் அவைகளை விஸ்தாரமாய்த் தனக்குச் சொல்ல வேணுமென்று யமனைக்கேட்டதாகிறது. இதற்குப் பிரதிவசனமாக யமன் '𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃' என்று தொடங்கின மூன்று வாக்கியங்களால் பரப்பிரஹ்ம வாசகமாயும் அதைத்தியானிக்க ஸாதநமுமான பிரணவத்தை உபதேசித்து '𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇', '𑌹𑌂𑌤𑌾 𑌚𑍇𑌤𑍍' என்கிற இரண்டு வாக்கியங்களால் ஜீவதத்வத்தின் ஸ்வபாவத்தை உபதேசித்து '𑌅𑌣𑍋𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍' என்று தொடங்கும் வாக்கியம் முதல் சில வாக்கியங்களால் பரப்பிரஹ்மத்தின் ஸ்வபாவங்களையும் '𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾' என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தால் பக்தியாகிற மோக்ஷோபாயத்தையும் உபதேசித்தார். இந்த வாக்கியங்களை உபநிஷத் இரண்டாவது வல்லியில் பார்க்கக்கூடுமாகையால், இவ்விடத்தில் அவைகளை எடுத்து எழுதவில்லை. '𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰' என்னும் மந்திரத்தின் வாஸ்தவமான அர்த்தம் பாஷ்யங்களில் விளங்கவில்லை. ஆகிலும், இரண்டுவிதமாய்

அதை அர்த்தம் செய்கிறார்கள். 'அந்ய' என்பதற்கு விலக்ஷணம் அல்லது வேறுபட்டதென்று பொருள். முதல் அர்த்தத்தில், கேள்வி முழுமையும் பிரஹ்மவிஷயம். "புண்யபாபங்களாகிற ஸாதனங்களால் அடையப்படாததும் காலத்திரயத்தினுல் பரிச்சேதிக்கப்படாததுமான வஸ்து என்ன?" கேள்வி. இரண்டாவது அர்த்தத்தில், புண்யபாபங்களைக் காட்டிலும் வேறான ஸாதனம் என்ன? மூன்று காலத்திலும் வேறுபாடில்லாத வஸ்து என்ன? என்று உபாய விஷயமாக ஒருகேள்வியும் பிராப்யமான பரப்ரஹ்ம விஷயமான ஒரு கேள்வியுமாகப் பிரித்து அந்வயிக்கப்படுகிறது. இரண்டு அர்த்தத்திலும் ஜீவன் விஷயமாகத் தனிக்கேள்வி இல்லை: இதைப் பிரஹ்மவிஷயமான கேள்வியில் அடங்கினதாக ஆசாரியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி ஒப்புக்கொண்டால்தான் இந்தக்கேள்வியில் மூன்று விஷயங்கள் அடங்கினதாகச்சொல்ல ஸாத்தியப்படும். பிந்தின வாக்கியங்களும், இதை அநுஸரித்து ஜீவன், பிரஹ்மம், உபாஸநம் ஆகிய மூன்று விஷயங்கள் அடங்கினதாகச் சொல்லப் படுகின்றன.

இந்தப் பிரகரணத்தின் கருத்தைத் தெளிவிக்க ஏற்பட்டது "த்ரயாணாமேவசைவமுபந்யாஸ: ப்ரச்நச்ச" என்னும் (I-4-6) ஸூத்ரம். இந்த ஸூத்ரத்தால் கடவல்லியில் இந்தப் பிரகரணத்தில் மூன்று விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அந்த மூன்று விஷயங்கள்ஸம்பந்தமானதுதான் கேள்வியென்றும், மூன்றுதவிர நாலாவது விஷயமான பிரதானத்தைப் பற்றின கேள்வியாவது மறுமொழியாவது இல்லையென்றும் அர்த்தமாகிறது. ஆனால், இதில் உத்தேசிக்கிற மூன்று விஷயங்களென்ன? ஸூத்ரக்காரர் ஸ்பஷ்டமாய் இன்னதென்று சொல்லவில்லை. பாஷ்யகாரர்களும் இதில் வித்தியாஸமான அபிப்பிராயங்கள் கொள்ளுகிறார்கள். மூன்று வரங்களினுல் மூன்று கேள்விகளென்று சொல்வது ஸாத்தியமில்லை. ஏனெனில், முதல்வரம் பிதாவின் கோபத்தின் தணிவையும் பிரீதியையும் கேட்பதால், அது வேதாந்தத்தில் அறியவேண்டிய அம்சமன்று. ஆகையால், மற்ற இரண்டுவரங்களால்

மூன்று கேள்விகள் கேட்டதாய்ச் சொல்லவேணும். ஸ்ரீசங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்தில் அக்நி, ஜீவன், பரமாத்மா என்னும் மூன்று விஷயங்களைப்பற்றிக் கேள்விகளென்று சொல்லுகிறார். அதாவது மூன்றாவது வரத்தில் கேட்டது ஜீவனானபோதிலும் அவன் பரப்பிரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனல்லவாகையால் அந்த வரத்தின் பிரதிவசனமாகிற 'தம் துர்தர்ஶம்' என்னும் வாக்கியத்தால் ஜீவபரப்பிரஹ்மங்களின் அபேதமே தோன்றுகிறதென்றும், 'அந்யத்ர தர்மாத்' என்னும் கேள்வியும் ஜீவனோடொன்றான பரமாத்மவிஷயமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலோ, 'ஸ்வர்க்ய:' என்றும் 'உபந்யாஸ:' என்றும் வசநமாயிருப்பதினாலும், அக்நி விஷயமான பிரஸ்நம் பிரதானமல்லவென்கிற அபிப்பிராயத்தாலும், 'யேயம் ப்ரேதே' என்கிற பிரஸ்னத்தின் பிரதிவசனத்தில் மூன்று விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றவென்றும் அதைக்கொண்டே கேள்வியிலும் இந்த மூன்று விஷயங்கள்தான் கேட்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதையே 'அந்யத்ர தர்மாத்' என்னும் கேள்வியும் அதின் பிரதிவசனவாக்கியங்களும் விஸ்தரிக்கின்றன. அதாவது, ஜீவனையும் பரமாத்மாவையும் உபாஸநத்தையும் கேட்க உத்தேசித்துப் பொதுவாய் மோக்ஷஸ்வரூபத்தை முதலில் நசிகேதஸ் கேட்டார். மறுமொழியில் இந்த மூன்று விஷயங்களும் ஸூசிக்கப்பட்டவுடன் அவைகளையே மறுபடியும் வ்யக்தமாய்ச் சொல்லும்படி நசிகேதஸ் கேள்வி கேட்டார். இந்தக் கேள்விகள் வாக்யத்தில் வ்யக்தமாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால், பிரதிவசனமாகிற 'நஜாயதே' 'அணோரணீயாந்' 'நாயமாத்மா' என்கிற வாக்கியங்களால் முறையே ஜீவனும் பரமாத்மாவும் பக்தியாகிற உபாயமும் அர்த்தமாகிறபடியால் கேள்விகளிலும் அவைகளே கேட்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. "நஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சிந் நாயம் குதஶ்சிந் நபபூவ கஶ்சித் । அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வதோऽயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே" என்கிற வாக்கியம் ஶரீர ஸம்பந்தத்தை

யும் ஜநநமரணங்களையும் சொல்வதினாலும், அடுத்த வாக்கியமாகிய 'ஹஷாவெ ஐநூ௰தெ' என்பதும் வ்யக்தமாய் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸம்பாவிதமான வயம் முதலானவைகளின் சம்பந்தத்தைச் சொல்வதாலும், இந்த இரண்டு வாக்கியங்களும், ஜீவபரமென்றும் அடுத்த வாக்கியமாகிற 'சுணொரணீயாநு' என்பது பரமாத்ம பரமென்றும் அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி உபநிஷக், ஸூத்ரம், ஹாஷ்யம் இவைகளைச்சேர்த்துப் பார்த்தால், இந்தப் பிரகரணத்தில் மூன்று பிரஶ்நங்களும் மூன்றுவது வரத்தின் விஷயமென்றும் பிர்ஹ்ம விதெ௲க்கு அங்கமான கர்மாநுஷ்டாநம் உ-வது வரத்தில் கேட்கப்பட்டுள்ளதென்றும், ஜீவபரமாத்மாக்களின் பேதமே யொழிய சுஹெஷம் இதில் தோன்றவில்லையென்றும் பிரதிவசனத்தைக்கொண்டு பிரஶ்நத்தின் பிரகாரத்தை நிச்சயிக்க வேண்டியிருப்பதால் ஸூத்ரத்தில் உபந்யாஸ பதத்தை முதலில் பிரயோகித்துப் பிந்தி ப்ரஶ்நபதத்தைப் பிரயோகித்தாரென்றும், மூன்று கேள்விகளும் ஒரு ப்ரஶ்நத்தில் அடங்கி யிருப்பதால் 'வ்ரஶ்நஃ' என்று வனக வசனமாய்ப் பிரயோகிக்கப்பட்டதென்றும், ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தாலும் உபநிஷத்ஹாஷ்யங்களாலும் ஏற்படுகிறது. இந்த உபநிஷத்தில் மேல் கிரந்தத்தின் தாத்பரியம் பிந்தி விவரிக்கப்படும்.

(இன்னும்வரும்.)

டி. ராஜகோபாலாசாரியர்.

ஸ்ரீ:

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

𑌵𑌿𑌗𑌾𑌹𑍇 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌬𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 ।
𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌜𑌿𑌹𑍍𑌮𑌗𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌦𑌰𑌃 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌮𑌿𑌨𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌕𑍇𑌯𑌂 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

"𑌨𑌾𑌥𑍋𑌪𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂", "𑌕𑌲𑌕𑌾𑌲𑍇𑌶 𑌨𑌾𑌥𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடி விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரில் ப்ரதாநராயும், ஈஶ்வர ஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவராயும், ப்ரஸித்திபெற்ற நாதமுநிகளுடைய பௌத்ரராயும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ப்ராசார்யராயும், சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் பரதத்வநிர்ணயம்செய்து ஆளவந்தாரென்று பெயர் பெற்றவராயுமுள்ள யாமுநாசார்யராலே விரசிதங்களான எட்டு க்ரந்தங்களில் அப்யர்ஹிதமான கீதார்த்தஸங்க்ரஹ மென்கிற க்ரந்தத்தின் யதாஶ்ருதமான அர்த்தத்தை, ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேஶிகனுல் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸங்க்ரஹரக்ஷையை அநுஸரித்து யதாமதி ப்ரகாஶப்படுத்துகிறேன்.

கீதா ஶாஸ்த்ரத்தின் ப்ரதாநார்த்தத்தையும், மூன்று ஷட்கங்களின் அர்த்தங்களையும், பதினெட்டு அத்யாயார்த்தங்களையும், கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோக ஸ்வரூபங்களையும், அதிகாரி பேதம் முதலானவைகளையும் முப்பத்திரண்டு ஶ்லோகங்களாலே ஸங்க்ரஹிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு, முதலில் மங்கள ஶ்லோகத்தாலே ஸகலோபநிஷத் ஸாரபூதமான தத்வஹித ப்ரதர்ஶந பூர்வகமாகப் பரதத்வமான நாராயணனே கீதாஶாஸ்த்ரத்தின் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யார்த்த மென்கிறார்.

௨-அ. ஸ்வதர்ம ஜ்ஞாந வைராக்ய ஸாத்ய பக்த்யேக கோசர: ।
நாராயண: பரம்ப்ரஹ்ம கீதா சாஸ்த்ரே ஸமீரித: ॥

ஸ்வதர்ம - ஸ்வீயமான தர்மங்கள் ; சாஸ்த்ர விஹிதமான தம் தம் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள். ஜ்ஞாந - ஜீவதத்வம் நாராயணனுக்கே சேஷமென்கிற ஜ்ஞாநம். வைராக்ய - பரமாத்மா வல்லாத வஸ்துக்களிடத்தில் ஆசையற்றிருக்கை. இந்தப் பதங்களினால் வைராக்யத்தோடுகூடிய கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்கள் சொல்லித்தாய்த்து. ஸாத்ய - இவைகளால் ஸம்பாதிக்கக்கூடிய. பக்த்யேககோசர: - பக்தியொன்றுக்கே பலமாக விஷயமானவன்; அதாவது - தைலதாரைபோல நிரந்தரமாயும் ஸ்வயம்ப்ரீதிரூபமாயும் வைசத்ய விசேஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஸமமுமான ஸ்ம்ருதித் தொடர்ச்சியாகிற பக்தியோகமொன்றாலேயே அடையத்தகுந்தவன். பரம்ப்ரஹ்ம - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ப்ரஹ்மபூதன். இதனால் குணலேச யோகத்தாலே ப்ரஹ்ம சப்த வாச்யங்களான ஜீவதத்வம் ப்ரக்ருதிதத்வம் முதலானவைகளின் வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்பட்டது. நாராயண: - மற்றொருவருக்கும் பொருந்தாத நாராயணனென்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தகுந்தவன். கீதாசாஸ்த்ரே - ஸர்வஜ்ஞனான க்ருஷ்ணனாலே கீதமாய் ஸர்வாநுஷ்டாந விதாயகமுமாய், "க்ருத்வா நிஷ்டம் பரண்யம் க்ருஷ்ண த்வைபாயநேநாப்யவீக்ஷ" என்று மஹர்ஷியால் ச்லாகிக்கப்பட்டதுமான கீதாசாஸ்த்ரத்தில். ஸமீரித: - அஜ்ஞாந ஸம்சய விபர்யயமன்றிக்கே பரமப்ராப்யனென்றும், ப்ராபகனென்றும், ஸர்வகாரணனென்றும், ஸர்வாரக்ஷகனென்றும், ஸர்வவேத வேத்யனென்றும், ஸர்வபாபமோசகனென்றும், ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனென்றும், பரம புருஷார்த்த பூதனென்றும் சொல்லப்பட்டான். இதனால், "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர:" இத்யாதி வாக்யங்களாலே ஸகல பர வித்யோபாஸ்ய நிர்ணயம் செய்கிற நாராயணநுவாகத்தின் அர்த்தமே இந்தக்கீதா சாஸ்த்ரத்தின் முக்கியமான அர்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. க.

இனி மூன்று ஸ்லோகங்களால் மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் கீதா ஶாஸ்த்ரத்தின் மூன்று ஷட்கங்களுடைய அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு, முதலில் முதல் ஷட்கத்தின் அர்த்தத்தைப் பின்வரும் ஸ்லோகத்தால் ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

௨-ஆ. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍁𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇॥

𑌯𑍋𑌗𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇 - இங்கு யோகமாவது ஆத்மாவலோகநமாகிற சித்த ஸமாந விஶேஷம். அதை லக்ஷ்யமாக உடையவைகளென்றால் தனக்கு ஸாத்யமான பலமாக உடையவைகள். 𑌸𑍁𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 - நன்றாகப் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டவைகள்; பரிஷ்காரமாவது- இவைகளைப் பரமாத்மாவே செய்து வைக்கிறானென்றும் அவன் ப்ரீதியே இவைகளுக்குப் பலமென்றும் தெரிந்துகொண்டு மற்றைப் பலங்களில் ஆசையற்று ப்ரவ்ருத்திக்கை. 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍇 - ஜீவாத்மாநுபவரூபமான ஸித்தி விஶேஷத்தை ப்ரயோஜநமாக வுடையவைகள்; அதாவது - "𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍" என்கிறபடி வைஷயிகாநந்த விலக்ஷணமாயும், இதரமான ஸமஸ்த பலங்களிலுமுள்ள ஆசையைப் போக்கடிக்கக்கூடியதாயுமுள்ள ஜீவ ஸாக்ஷாத்காரமென்கிற ஸித்தியைப் பலமாக உடைத்தாயிருக்கை. இப்படிப்பட்ட 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇 - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயும் கர்மஸ்வரூபமாயு மிருக்கிற நிஷ்டைகள். அதாவது - பலம் கிடைக்கும் வரையில் ஸ்திரமாய்ப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டவைகளான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகமாகிற உபாயாநுஷ்டாநங்கள். 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 - முதல் ஆறு அத்யாயங்களால் கர்த்தவ்யங்களென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் முதல் அத்யாயமும், "𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌂" என்கிற ஸ்லோகத்திற்கு முற்பட்ட இரண்டாவது அத்யாய ஸ்லோகங்களும் ப்ரக்ருதோபயுக்தங்களாகையால் இந்தக் கீதாஶாஸ்த்ரத்திற்குக் கடகங்களாக வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன. ௨.

இரண்டாவது ஷட்கத்தில் பரப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு ஸாக்ஷாத் உபாயமான பக்தியோகம் சொல்லப்படுகிறது.

𑌶𑍍𑌲𑍋. 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥

𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍇 - இரண்டாவது ஷட்கத்தில், 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵 - ஹேய குண ப்ரத்யநீகமாயும் ஜ்ஞாநசக்தி முதலான ஷாட்குண்ய பரிபூர்ண மாயுமிருக்கிற பரதத்வத்தினுடைய, 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯 - யதாவஸ்திதரூபத்தின். அதாவது - அபரிமிதமாயும் ப்ரஹ்மம்முதலானவைகளால் கல்பிதமல்லாமலு மிருக்கும்படியான ரூபத்தினுடைய என்றபடி. 𑌅𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 அநுபவரூபமாகிற மோக்ஷப்ராப்தியின் ஸித்திக்காக, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 - ஜ்ஞாநயோகத்தாலும் கர்மயோகத்தாலும் ஸாதிக்கக் கூடியதான, 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 - பக்தியாகிற மோக்ஷோபாயம், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 - ஸ்வரூபத்தாலும், அங்கத்தாலும், விஷயத்தாலும், பலத்தாலும் உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. ௩.

இதற்குமேல் மூன்றாவது ஷட்கத்தின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கக் கருதி, அதில் தத்வசோதகமான முதல் மூன்று அத்யாயங்களின் அர்த்தத்தைப் பூர்வார்த்தத்தாலும், அநுஷ்டாந விசோதகமான மேல் மூன்று அத்யாயங்களின் அர்த்தத்தை உத்தரார்த்தத்தாலும் ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

𑌶𑍍𑌲𑍋. 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑌮𑍍 ।
𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌧𑍀𑌰𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌶𑍇𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨 - மூலப்ரக்ருதியென்ன, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 - ஜீவனென்ன, 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤 - மஹத் முதலாகி ப்ருதிவீவரையிலான ப்ரக்ருதி விகாரங்கள், இவைகளுடன் கலந்துநிற்கும் தேவ திர்யக் மநுஷ்யர் முதலான சேதநர்கள், இவர்களுடைய ஸமுதாய ரூபமான ப்ரபஞ்சமென்ன, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 - ஸர்வ நியந்தாவான பரதத்வமென்ன, 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑌮𑍍 - இவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள பேதத்தைக் காட்டும் தர்மத்தைக் கொண்டு இவைகளை வெவ்வேறாக அநுஸந்திக்கை; 𑌕𑌰𑍍𑌮 - கர்மயோகமென்ன, 𑌧𑍀𑌃 - ஜ்ஞாநயோகமென்ன, 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 - பக்தியோகமென்ன, 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌃 - இவைகளை முதலாக வுடைய, 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌶𑍇𑌷𑌃 - முற்சொல்லப்பட்ட இரண்டு ஷட்கங்களுக்கு

உபயுக்தமான விஷயங்கள், ஸம்ஶோதிதஃ - மூன்ருவது ஷட்கத்திற் சொல்லப்பட்டன. ௪.

இப்படி ஶாஸ்த்ரத்தின் முக்கியமான அர்த்தத்தையும் மூன்று ஷட்கார்த்தங்களையும் நாலு ஶ்லோகங்களால் ஸங்க்ரஹித்து, மேல் பதினெட்டு ஶ்லோகங்களால் ப்ரத்யேகமாக அத்யாயார்த்தங்களைச் சொல்லக் கருதி முதல் ஶ்லோகத்தால் ப்ரக்ருத ஶாஸ்த்ரோபோத்காதரூபமான முதல் அத்யாயத்தினுடையவும், "ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம்" என்கிற ஶ்லோக பர்யந்தமுள்ள இரண்டாவது அத்யாய ஶ்லோகங்களுடையவும் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டுகிருர்.

௨-ம். அஸ்தாந ஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம் ।
பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் ॥ரு.

அஸ்தாந - அஸமயத்திலுண்டான, ஸ்நேஹ - பந்துஸ்நேஹத்தாலும், காருண்ய - தயா விஶேஷத்தாலும் உண்டாயிருக்கிற, தர்மாதர்மதியா -க்ஷத்ரியனுக்குப் பரமதர்மமான யுத்தத்தில் அதர்ம புத்தியால், ஆகுலம் - வ்யாகுலமான மநஸ்ஸையும் புத்தியையும் ஶரீரத்தையுமுடையவனும், ப்ரபந்நம் - தர்மத்தை அறிந்துகொள்ளவேணு மென்கிற விருப்பத்தால் "ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று ஶரணமடைந்தவனுமான, பார்த்தம் - அர்ஜுநனை, உத்திஶ்ய - வ்யாஜீகரித்து (ஸமஸ்த லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாக), ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் - பரம நிஶ்ரேயஸத்திற்கு ஸாதகமான இந்த கீதாஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ரு.

இரண்டாவது அத்யாயத்தின் அர்த்தம் பின்வரும் ஶ்லோகத்தாற் சொல்லப்படுகிறது.

௨-ம். நித்யாத்மாऽஸங்ககர்மேஹாகோசரா ஸாங்க்யயோகதீ: ।
த்விதீயே ஸ்திததீலக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹஶாந்தயே ॥சு.

த்விதீயே - இரண்டாவது அத்யாயத்தில், நித்யாத்மா - நித்யனை ஜீவனையும், அஸங்ககர்மேஹா - பலம் முதலியவற்றில்

ஆஸக்தியற்றுக் கர்மத்தில் ஆஸ்தையையும், ஜொவரா -விஷயமாக வுடையதும், ஷிதயீறுக்ஷா - ஸ்திரப்ரதிஜ்ஞதா ரூபமான ஜ்ஞாந நிஷ்டையைத் தன்னால் ஸாதிக்கத்தகுந்த பலமாக வுடையதுமான, ஸாஂவ்யயொமயீஃ - ஜீவாத்மவிஷயகமான புத்தியென்ன, கர்மயோகவிஷயகமான புத்தியென்ன இவை யிரண்டும், [ஸாஂவ்யா என்றால் புத்தி, அதனால் நிர்ணயிக்கப்படுகையாலே ஜீவாத்மாவுக்கு ஸாஂவ்யமென்று பெயர்], தஜெ௱ஹஶாஂதயெ- ஶோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனும் தத்வத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்கிற விருப்பத்தோடுகூடியவனுமிருக்கிற அர்ஜுநனுடைய தேஹாத்ம ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திக்கும் பொருட்டு, ஜுரா க்தா - விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டன; இங்கு இரண்டாவது பதத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஸாங்க்ய யோகங்களுக்கு, முதற் பதமாகிற 'நித்யாத்மா ஸங்க கர்மேஹா' என்பது விவரணமாகிறபடியால் பௌநருக்த்ய தோஷம் இல்லை. ௬.

இதற்கு மேல் நாலு அத்யாயங்களாலும், இரண்டாவது அத்யாயத்திற் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மதர்ஶநமே ஸாதநத்தோடு வெளியிடப்படுகிறது.

௭-ஞ. அஸக்த்யாயொகாரக்ஷாயெ ஂக்ஷணெஷாஜொவ்யக்தஜ தாஂ।

ஸவெஶஶஜொவா நஷெஸ்யாக்தா த்ஜதீயெகஉதகாஜதா॥

அஸக்த்யா - பகவத்ப்ரீதி வ்யதிரிக்தமான ஸ்வர்க்காதி பலங்களில் ஆசை யன்றிக்கே, லொகாரக்ஷாயெ - லோகத்தை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு - [இங்கு லோகத்தை ரக்ஷிக்கையாவது - ஜ்ஞாநயோகத்தில் ஶக்தனான தனக்குக் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்காமலிருப்பதில் பாதகமில்லாவிடினும், ஜ்ஞாநயோகத்திற்கு அஶக்தரான ஜநங்களும் "யஜ்ஜாவாதி ஶ்ரேஷ்டஃ" என்கிறபடி 'நாமும் கர்மயோகத்தை விட்டிருப்போம்' என்று எண்ணமலிருக்கும்படி, தானும் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்து அதனால் மற்றவர்களையும் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்யும்படி செய்விக்கை. ஜ்ஞாநயோகத்திற்கு அஶக்தர் கர்மயோகத்தை விட்டு ஜ்ஞாநயோகத்தில் ப்ர

வ்ருத்தித்தால் நரகாநுபோக்தா வாவார்களன்றோ?] கதர்த்தாம் - தன்னுடைய ஸர்வகார்ய கர்த்ருத்வத்தையும், ஸத்த்வ-ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களில், ஆரோப்ய - ஆரோபணம்செய்து, [ஆரோபணமாவது - ஸர்வகார்யமும் ஸத்வம் முதலான குணங்களாற் செய்யப்படுகின்றன என்று எண்ணுகை.] ஸர்வேச்வரே வா - இந்தக் குணம் முதலான ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் நியந்தாவான நாராயணனிடத்திலாவது, ந்யஸ்ய - முற்சொன்ன கார்யகர்த்ருத்வத்தை வைத்து, [ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் கர்த்ருத்வத்தை வைப்பதாவது - நாம் செய்யும் கார்யமெல்லாம் பகவததீநமென்று நினைக்கை.] கர்மகார்யதா - கர்மங்களுடைய அவஸ்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டும் தன்மையானது, த்ருதீயே ப்ரோக்தா - மூன்றுவது அத்யாயத்தில் வ்யக்தமாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எ.

௭௦. ப்ரஸங்காத் ஸ்வஸ்வபாவோக்தி: கர்மணோऽகர்மதாऽஸ்ய ச।
பேதா ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம் சதுர்த்தாத்யாய உச்யதே॥

ப்ரஸங்காத் - ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தியாலே, ஸ்வஸ்வபாவோக்தி: - வஸுதேவ புத்ரனாக அவதரித்தும் ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனான தன்னுடைய அஸாதாரண தர்மங்களைச் சொல்வதும், கர்மண: - கர்மத்தினுடைய, அகர்மதா - "கர்மண்யகர்மய: பஶ்யேத்" என்பதாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாகாரத்தன்மையும், அஸ்ய - இந்தக் கர்மத்தினுடைய, பேதா: - பேதங்களும், [கர்மத்தினுடைய பேதங்களாவன - "தைவமேவாபரே யஜ்ஞம்" இத்யாதிகளிற் சொல்லப்பட்ட வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களை அங்கமாகவுடையதும், ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஶக்திக்கும் இச்சைக்கும் அநுகுணமாக அவ்வவ்வதிகாரிகளால் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டதுமான தேவார்ச்சநம், இந்திரிய நிரோதநம், ப்ராணாயாமம், யாகம், தாநம், தபஸ், தீர்த்தயாத்ரை, வேதாத்யயநம், வேதார்த்த சிந்தநம் இவை முதலானவைகள்.] ஜ்ஞாநஸ்ய - ஜ்ஞாநயோகத்தினுடைய, மாஹாத்ம்யம் - "ஶ்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத்யஜ்ஞாத்" இத்யாதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் உத்கர்ஷமும், சதுர்த்தாத்யாயே - நான்காவது அத்யாயத்தில், உச்யதே - சொல்லப்படு

ன்றன. இவ்வத்யாயத்தில் பகவானுடைய அவதாரம் இந்த்ரஜாலம் போலன்றிக்கே ஸத்யமென்றும், அவதீர்ணனான பகவான் நம்மைப்போல ஸங்குசித ஜ்ஞானவானன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞனென்றும், அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் பாஞ்சபௌதிகமன்றிக்கே அப்ராக்ருதமென்றும், அவனுடைய ஜந்மம் புண்ய பாப ரூப கர்ம ஜந்யமன்றிக்கே தன்னுடைய இச்சா மாத்திரத்தால் உண்டாகிறதென்றும், அவனுடைய உத்பத்திகாலம் கர்மாதீநமன்றிக்கே ஜகத்தில் தர்மக்லாநி அதர்மாப்யுத்தாநம் முதலியவைகள் உண்டாகும் காலமென்றும், அவனுடைய ஜந்ம பலம் ஸுக துஃகாத்யநுபவமன்றிக்கே ஸாது ஸம்ரக்ஷணமும் துஷ்ட நிக்ரஹமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமுமென்றும், இப்படி பகவஜ்ஜந்மாதிகள் ஸ்வரூபத்தாலும், விசேஷணத்தாலும், த்ரவ்யத்தாலும், காரணத்தாலும், காலத்தாலும், ப்ரயோஜநத்தாலும் உத்க்ருஷ்டதமங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. இது "ஸ்வஸ்வஹாவொக்தி" என்னுமிடத்தில் ஸ்வபாவ சப்தத்தால் விவக்ஷிதமான அர்த்தம். அ.

மூன்றாவது அத்யாயத்திற் சொன்ன கர்மயோகத்தின் ஸௌகர்ய ப்ரயுக்தமான உத்கர்ஷத்தை ஐந்தாவது அத்யாயத்திலும் கர்மயோகத்திற்கு இருக்கும் சீக்ரதையைக்கொண்டு நிரூபித்து, பிறகு கர்மயோகத்தைச் சேர்ந்த அகர்த்ருத்வாநுஸந்தாந ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, அதற்கு மூலமான ஜ்ஞானமும் சோதிக்கப்படுகிறதென்பதை அடுத்த ச்லோகத்தால் ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

௯-ம். கர்மயோகஸ்ய ஸௌகர்யம் சைக்ர்யம் காச்சந தத்விதா:।
ப்ரஹ்மஜ்ஞாநப்ரகாரச்ச பஞ்சமாத்யாய உச்யதே ॥ ௯.

கர்மயோகஸ்ய-கர்மயோகத்தினுடைய, ஸௌகர்யம்-ஸுலபமாகச் செய்யக்கூடுந் தன்மையும், சைக்ர்யம்-ஆத்மாவலோகந ஸாதந விஷயத்திலிருக்கும் சீக்ரதையும், காச்சந - சில, தத்விதா: - கர்மயோகத்தின் அங்கபேதங்களும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநப்ரகாரச்ச - ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸமானமான ஆகாரத்தை யுடைய ஜீவன்களுடைய ஸமதர்சந ரூபமான ஜ்ஞாநத்தின் ரீதியும், இவ்வ

𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 - ஐந்தாவது அத்யாயத்தில், 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகின்றன. ௯.

௧௦. 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍 ।
𑌯𑍋𑌗𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌷𑌷𑍍𑌠 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 - ஜ்ஞாநயோக கர்மயோக ஸாத்யமான ஆத்மாவலோகந ரூபமாகிற யோகத்தின் அப்யாஸவிதியும், (அதாவது - அநுஷ்டாந க்ரமமென்றபடி.) 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 - யோகிகளுடைய நான்கு விதமான பேதங்களும், [இங்கு "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿" இத்யாதியான ஶ்லோகங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸம தர்ஶந ரூபஜ்ஞாநம் நான்கு விதமாகப் பேதிக்கிறபடியால் யோகிகளும் அந்த ஜ்ஞாந பேதத்தால் நான்கு விதப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது.] 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍 - ஆத்மாவலோகநத்திற்கு ஸாதநமான அப்யாஸம் வைராக்யம் முதலியவை, 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 - யோகத்தின் ஸித்தியும், [ஸித்தியாவது - யோகத்திலிருந்து நழுவினவனாகிற யோக ப்ரஷ்டனுக்கும் ப்ரத்யவாய மில்லாமை, புண்ய லோகப்ராப்தி, யோகிகளின் குலத்திற் பிறப்பு, 'ஆரம்பித்துச்செய்யப்பட்ட யோகம் பூர்த்தியாகாவிட்டாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகிறதில்லை' என்கிறபடியால் பின்பு ஜந்மாந்தரங்களில் யோக பூர்த்தியால் மோக்ஷலாபம் முதலியவைகள்.] 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 - வாஸுதேவனான தன்னுடைய யோகத்திற்கு, 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍𑌯𑌂 - அளவற்ற உத்கர்ஷமும், 𑌷𑌷𑍍𑌠 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - ஆறுவது அத்யாயத்திற் சொல்லப்படுகின்றன. கீதா ஶாஸ்த்ரத்தில் முதல் ஷட்கத்தில் ஜீவ யோகமும், இரண்டாவது ஷட்கத்தில் பகவத் பஜநரூப பக்தியோகமும் சொல்லப்படுகின்றன வென்பது நியதமானாலும், இங்கு இரண்டாவதிற் சொல்லப்படப் போகிற பக்தி யோகத்திற்கு ப்ரஸ்தாவநா ரூபமாக "𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂" என்கிற ஆறுவது அத்யாயத்தின் அந்திம ஶ்லோகத்தின் அர்த்தத்தில் நோக்காகையால் விரோத மில்லை. ௧௦.

(இன்னும் வரும்.)

இ. ரங்கநாதாசாரியர்.

ஸ்ரீ:

விஶிஷ்டாத்வைதம்.

4. கர்த்ருத்வ விசாரம்.

முந்தின ஸஞ்சிகையில் அவர தத்வத்திற்கும் பரதத்வத்திற்குமுள்ள ஶரீர ஶரீரி ஸம்பந்தம் விசாரிக்கப்பட்டது. அதாவது - அவரதத்வத்தின் ஸத்தையும் ஸ்திதியும் ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபாதீநங்களென்றும், அந்தக் காரணத்தாலே ஈஶ்வரனுக்குத் தாரகத்வமும் அவரதத்வத்திற்கு ஆதேயத்வமும் ஏற்படுகின்றனவென்றும்; அவரதத்வத்தின் ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி இம்மூன்றும் ஈஶ்வரனுடைய ஸங்கல்பாதீநங்களென்றும், அந்தக் காரணத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு நியந்த்ருத்வமும் அவர தத்வத்திற்கு நியாம்யத்வமும் ஏற்படுகின்றன வென்றும்; அவர தத்வம் முழுவதும் ஈஶ்வரனுக்கு ஒரு அதிஶயாதாயகமாக இருக்கிறதென்றும், அந்தக் காரணத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷித்வமும் அவரதத்வத்திற்கு ஶேஷத்வமும் ஏற்படுகின்றன வென்றும்; இந்த ஸம்பந்தங்கள் அவர தத்வத்தின் ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் ஸர்வாவஸ்தையிலும் இருக்கின்றனவென்றும், ஆகையால் ஈஶ்வரனுக்கு ஶரீரித்வமும் அவரதத்வத்திற்கு ஶரீரத்வமும் ஏற்படுகின்றனவென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இந்த ஸம்பந்தத்தைச் சற்று நிதாநித்து ஆலோசிக்குங்கால் சில ஶங்கைகளுக்கு அவகாசம் உண்டாகின்றது. அவை என்னவென்றால் - அவரதத்வத்தில் அடங்கிய ஜீவன்கள் இவ்வளவு பராதீநங்களா? அவைகளுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியம் என்பதே கிடையாதா? ஸத்தையிலும் ஸ்திதியிலும் அவர்கள் ஈஶ்வராதீநங்களாக இருந்தாலும், ப்ரவ்ருத்தியிலும் கேவலம் ஈஶ்வராதீநங்கள்தானே? ஜீவன்கள் ஸ்வேச்சையாக ஸ்வபுத்தியாலே ஒருகார்யமும் செய்ய அஶக்தர்களா? அப்படி அஶக்தர்களாக இருந்து கேவலம் பொம்மைபோல ஈஶ்வரனால் ஆட்டிவைக்கப்படும் பக்ஷத்தில் 'இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே' என்று ஜீவன்களைக் குறித்து

ருத்தித்திருக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களின் கதி யென்ன? அவைகள் எல்லாம் நிரர்த்தகங்களா? அதர்மத்தைச் செய்தால் ஈச்வரன் ஶிக்ஷிக்கிறனென்றும் தர்மத்தைச் செய்தால் ஈச்வரன் அநுக்ரஹிக்கிறனென்றும் சொல்வதெல்லாம் வ்யர்த்தமாகிவிடுமே! மேலும் இவ்விதமாக ஒரு ஸித்தாந்தம் நிர்ணயம் செய்தால் அகார்யத்தைச் செய்யுமவர்கள் எல்லாரும் மஹத்தான அகார்யத்தைச் செய்துவிட்டு "நாங்கள் என்ன செய்வோம்? ஈச்வரன் செய்து கொண்டான்" என்று ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒத்தே பேசமாட்டார்களா? லோகரக்ஷை எப்படி ஏற்படும்? லோகத்தின் நாஶத்தை விளைவிக்கும் இப்படிப்பட்ட ஸித்தாந்தமும் அங்கீகரிக்கக்கூடியதாகுமா? என்று இம்மாதிரியான ஶங்கைகள் அளவில்லாமல் உண்டாகின்றன. இவைகளைப் பற்றின யாதார்த்யத்தை கிஞ்சித் விசாரிப்போம்.

ஜீவன்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லை யென்பது நமது ஸித்தாந்தத்தின் கொள்கையன்று. நமது ஸித்தாந்தம் சொல்லுகிறது என்னவென்றால் - புருஷோத்தமனும் அவாப்த ஸமஸ்த காமனும் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வேச்வரனும் ஸத்யஸங்கல்பனும் இருக்கிற பகவாந் 'இந்தக் கர்மங்கள் நல்லவை', 'இந்தக் கர்மங்கள் கெட்டவை' என்று கர்மங்களை இருவகையாகப் பிரித்து, அந்தக் கர்மங்களைச் செய்வதற்கு உசிதமான தேஹேந்த்ரியம் முதலானவைகளையும் அந்தத் தேஹேந்த்ரியங்களை நியமிக்கக்கூடிய ஶக்தியையும் எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஸாமாந்யமாகக் கொடுத்து, தன்னுடைய ஆஜ்ஞைகளைத் தெரிவிக்கக் கூடிய ஶாஸ்த்ரங்களையும் காண்பித்து, தானும் அந்தராத்மாவாக ஜீவன்களுக்குள் அநுப்ரவேஶித்து நிற்கிறன். ஜீவன்களோ வென்றல், ஈச்வராதீநமான ஶக்தியோடு கூடினவர்களாய் அவனுற் கொடுக்கப்பட்ட கரண களேபரம் முதலியவைகளுடன் அவனை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தாங்களே தங்களுடைய இச்சைக்கு அநுகுணமாகப் புண்யா புண்ய ரூபங்களாகிற கர்மங்களைச் செய்கிறர்கள். இப்படி கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிற ஜீவன்களைப் பார்த்து, எவர்கள் தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை அநுவர்த்தித்து நடக்கிறர்களோ அவர்களை ஈச்வரன் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களால் வ்ருத்தி செய்கிறன்; எவர்கள் தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை மீறி நடக்கிறர்களோ அவர்களுக்கு விபரீதமான பலனைக் கொடுக்கிறன். இதுதான் நமது ஸித்தாந்தத்தின் கொள்

கை. அதாவது - கர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டுவதான தேஹேந்த்ரியங்களைப் பெறுவதிலும், அவைகளை அடக்கிக்கொண்டு வரக்கூடிய ஶக்தியை உடைத்தாயிருப்பதிலும், அநுகூலமான கர்மங்கள் எவை ப்ரதிகூலங்கள் எவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதிலும், ஜீவன்கள் கேவலம் ஈஶ்வராதீநங்கள். இப்படி ஜீவன்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் யோக்யதையைக்கொண்டு கர்மாவில் ஜீவன்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கும் விஷயத்தில் அவர்கள் ஸர்வஸ்வாதீநர்கள்; ஸ்வேச்சையாகத் தங்கள் புத்தியைக்கொண்டே கார்யங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆகையால், துஷ்கர்மாவைச் செய்தால் நிக்ரஹத்திற்குப் பாத்ரமாவதற்கும், ஸத்கர்மாவைச் செய்தால் அநுக்ரஹத்தைப் பெறுவதற்கும் ஜீவன்களுக்கு ந்யாயமுண்டு. 'இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே' என்று ஜீவன்களைக் குறித்து ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஆநர்த்தக்யம் ஏற்படவில்லை. லோகரக்ஷைக்கும் யாதொரு ஹாநியு மில்லை. இவ்விதமாக ஜீவன்களுக்கு ஒரு அம்ஶத்தில் பராதீநதையும் மற்றொரு அம்ஶத்தில் ஸ்வாதீநதையும் உண்டென்றே நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது. இப்படி ஒரு அம்ஶத்தில் இருக்கும் பராதீநதையை விவக்ஷித்தே நமது ஸித்தாந்தம் 'ஜீவன்களின் ப்ரவ்ருத்தி ஈஶ்வர ஸங்கல்பாதீநம்' என்று சொல்லிற்று.

தவிரவும், இன்னும் கொஞ்சம் பரிஷ்கரித்துப் பார்க்குங்காலத்தில் முற்சொல்லப்பட்ட அம்ஶங்களைத்தவிர மற்றுமொரு அம்ஶத்திலும் ஜீவன்களுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு ஈஶ்வரப்ரயுக்தமான பராதீநதை ஏற்படுகின்றதென்று தெரியவருகிறது. அது எப்படியென்றால் - ஒவ்வொரு ஜீவனுக்குள்ளும் ஈஶ்வரன் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேஶித்திருக்கிறானென்பது, நமது ஸித்தாந்தம். ஒரு ஜீவன், ஈஶ்வரனால் கொடுக்கப்பட்ட கரணகளேபரங்களைக்கொண்டும் அவனால் ஆஹிதமான ஶக்தியைக்கொண்டும் ஒரு கர்மாவிற் ப்ரவ்ருத்திக்குங் காலத்தில் முதல் முதலில் ஸ்வயமே ஸ்வபுத்தியாலேயே ஒருவனுடைய அநுமதியுமன்றி ப்ரவ்ருத்தித்தாலும், பிந்திய கர்மாவில் தனக்குள் அப்படி அநுப்ரவேஶித்து அந்தர்யாமியாக நிற்கும் ஈஶ்வரனுடைய அநுமதியைக் கொண்டே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். இப்படி ஜீவனுடைய ப்ரவ்ருத்தி ஈஶ்வரனுடைய அநுமத்யதீநமாக இருக்கிறபடியால், இந்த அம்ஶத்திலும் ஜீவனுக்கு ஈஶ்வராபேக்ஷயா பாரதந்த்ரியம் உண்டு. ஆகையால்,

நிஷ்க்ருஷ்டமாகப் பலிக்கிறது என்னவென்றால் - ஜீவனுடைய ஸத்தை ஸ்திதி இவைகளுக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும் தான் காரணமாகி, அதுவழியாகத் தான் ஜீவன்களைக்குறித்துத் தாரகனாக நிற்கிறது தவிர, ஜீவன்களுக்கு ஸாமாந்யமாகத் தேஹேந்த்ரியம் முதலானவைகளைக் கொடுக்கிற காரணத்தாலும், அந்தர்யாமியாக நின்று ஜீவன்கள் கர்மாவில் ப்ரவ்ருத்திக்குங்காலத்தில் அநுமதியைக் கொடுக்கிற காரணத்தாலும், ஜீவன்களுக்கு ஈச்வர விஷயக பாரதந்த்ரியம் ஸித்திக்கிறது என்பதுதான்.

இப்படி ஜீவன்களுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்திற்கு அநேக ப்ரகாரத்தால் ஸங்கோசம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில், அதை ஸ்வாதந்த்ரியம் என்று எப்படிச் சொல்லுகிறது? ஈச்வரனே கர்த்தாவென்றும், கர்ம பலன்களை அவனே அடைகிறானென்றும் சொல்வதற்கு இது துல்யமாகிவிடாதா? என்றுகேட்டால், அப்படி துல்யமாகாது. இவ்வளவு ப்ரகாரங்களில் ஜீவன் ஈச்வராதீநமானாலும், ப்ரவ்ருத்தியில் தானே தன்னுடைய புத்தியைக்கொண்டு ஆரம்பிக்கத் திறமையுள்ளவனாக இருக்கிறான். ஒரு ப்ரவ்ருத்தியிலும் அவனை 'அப்படி ப்ரவ்ருத்திக்கக் கூடாது' என்று ஈச்வரன் தடுக்கிறதே இல்லை. இப்படி தான் ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்கிறபடியால், செய்யும் கர்மங்களின் பலன்களையும் தானே அடையத்தான் வேண்டிவரும். இதற்கு ஒரு நிதர்சநம்: ஒரு த்ரவ்யம் இரண்டு வ்யக்திகளுக்குப் பொதுவாக இருக்கிறது. அவர்களில் ஒருவன் மற்றொருவனுடைய அநுமதியைப் பெற்றுத் தன்னுடைய அம்சத்தை எடுத்து உபாயநமாகக் கொடுத்து ஒருராஜாவைக் கண்டால், அந்த ராஜாவின் ப்ரஸாதத்தால் உண்டாகும் பலம், முதலில் ப்ரவ்ருத்தனுக்குப் போகிறதேயொழிய அநுமந்தாவுக்கு வருகிறதில்லை; தநவிநியோகமாகிற கர்மாவுக்குக் கர்த்தாவும் அந்த ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தன்தான், அநுமந்தாவன்று; அந்தக்கர்மப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ரியமும் அந்த ப்ரவ்ருத்தனுக்கு உண்டு. அதுபோலவே ஜீவன் கர்மாவில் ப்ரவ்ருத்திக்குங் காலத்தில் ஈச்வரனுடைய அநுமதியை வாங்கிப் பிரவ்ருத்தித்தாலும், அந்தக் கர்மாவிலிருக்கும் ஜீவனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியம் அழியாது; அந்தக்கர்மாவுக்கு ஜீவன் கர்த்தா: அந்தக் கர்ம பலத்தை ஜீவன் அடையவேண்டியதுதான். மற்றொரு நிதர்சநம்: அநேக ஜநங்கள் சேர்ந்தே புரட்டக்கூடியதான பெருக்க கல்லைப் புரட்டுவது, தேரை இழுப்பது முதலான

கார்யங்களில், கர்மகரர்களெல்லாரும் ஒரு அதிகாரி வசமாக நின்று அவனுடைய அநுமதியின்பேரில் கர்மாவைச் செய்தாலும், செய்த கர்மாவைக்குறித்துக் கர்மகரர்கள் எல்லாரும் ஹேதுக்கள் என்றும், 'இதைச் செய்' என்கிற விதிக்கும், 'இதைச்செய்யாதே' என்கிற நிஷேதத்திற்கும் அவர்கள் பாத்ரமாகிறார்களென்றும் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமோ, அப்படியே ஜீவன்கள் ஈச்வரன் அநுமதிக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடந்தாலும், அவர்கள் செய்யும் கர்மாவைக் குறித்து அவர்களுக்குக் கர்த்ருத்வமும் உண்டு; விதி நிஷேத பாக்த்வமும் போகாது.

இப்பொழுது ஈச்வரன் ஜீவன்களுக்குள் அநுப்ரவேசித்து ஜீவன்கள் செய்யும் ப்ரவ்ருத்திக்கு அநுமதியைக் கொடுத்து நியமநம் செய்கிறான் என்றும், அந்தக்காரணத்தால் ஈச்வரன் பரம கர்த்தாவானாலும் ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வம் போகாதென்றும் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தில், 'ஈச்வரன் அநுமதி கொடுக்கிறான்' என்றால் என்ன? 'அநுமதியைக்கொடுத்து நியமநம் செய்கிறான்' என்றால் என்ன? 'பாபகர்மாவைச் செய்யப்போகும் ஒரு ஜீவனுக்கு, அந்தக் கர்மாவிலிருந்து அந்த ஜீவனை நிவ்ருத்திப்பதில் ஸர்வ சக்தனாக இருக்கும் ஈச்வரன் அநுமதியைக் கொடுக்கிறான்' என்றால் ஈஸ்வரனுக்குத் தயை இல்லையென்றும், வைஷம்யம் உண்டு என்றும் ஏற்படாதா? இத்யாதியான சங்கைகள் உண்டாகலாம். இந்த சங்கைகளுக்கு ஸமாதாநம் தேடும்பொருட்டு 'அநுமதி கொடுக்கிறான்' என்கிற வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைத் தெளிய விசாரிப்போம்.

உபேக்ஷகனாக இருக்குந்தன்மை, அநுமதி கொடுத்து அநுமந்தாவாக இருக்குந் தன்மை, ப்ரயோஜயிதாவாக இருக்குந் தன்மை ஆக மூன்று உண்டு. ஒருவன் ஒரு கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்பொழுது உதாஸீநனாக இருப்பதே, உபேக்ஷகனாக இருக்குந் தன்மை. ஒருவன் ஒருகார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும்பொழுது அவனை அதிலேயே இன்னும் ப்ரவ்ருத்தித்து நிற்கும்படி செய்கை, அநுமந்தாவாக இருக்குந் தன்மை. ப்ரவ்ருத்தியில்லாமலிருக்கும் ஒருவனை ஒரு கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்வது, ப்ரயோஜயிதாவாக இருக்குந் தன்மை. இம்மூன்று வித அவஸ்தையும் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டு. முதலில் ஒருஜீவன் ஒருகர்மாவில் இச்சித்து ப்ரவ்ருத்திக்கும்பொழுது ஈஸ்வரன் கேவலம் உபேக்ஷகனாகவே இருக்கிறான். பிறகு அடுத்தபடியாக ஜீவ

ணுக்கு ஜனிக்கும் இச்சை ப்ரயத்நங்களில் ஈஸ்வரன் அநுமந்தாவாக இருக்கிறான்; அதாவது - ஒரு அபிமதமான கர்மாவில் ப்ரவ்ருத்தித்த ஒரு ஜீவன் ஏதாவது ஒரு விக்நத்தால் நிவ்ருத்தமாகும் பக்ஷத்தில், அந்த விக்நங்களை விலக்கி அந்தக் கர்மாவில் அந்த ஜீவனை மறுபடியும் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறபடியால், ஈஸ்வரன் அநுமந்தாவாகிறான். இப்படிக் கொஞ்சதூரம் கர்மாவில் ப்ரவ்ருத்தித்த ஜீவன் அதிமாத்ரம் அந்தக் கர்மாவில் ஊர்ஜிதமாகிவிடும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜீவன் விஷயத்தில், அவனுடைய புண்ய கர்ம பாபகர்ம ப்ரவ்ருத்திக்குத் தக்கபடி தானே அவனை அநுக்ரஹிக்கிறதோ நிக்ரஹிக்கிறதோ தன்னை அடைவிக்கக்கூடியதான உத்க்ருஷ்ட சுப கர்மாக்களில் தானே அவனை மூட்டி அவைகளில் அதிமாத்ரம் ருசியை ஜநிப்பிக்கிறதோ, அல்லது தன்னை அடைவதில் விரோதிகளான அதோகதிக்கு ஸாதநங்களாக இருக்கும் நிக்ருஷ்ட கர்மாக்களில் தானே அவனை மூட்டி அவைகளில் ஊற்றத்தை உண்டு பண்ணுகிறதோ இது முதலானவைகளை ஈஸ்வரன் செய்கிறான்; இந்தக்காரணத்தால், அவன் ப்ரயோஜயிதாவாக ஆகிறான். ஆனால், இந்த ப்ரயோஜயிதாவாக இருக்குந் தன்மை, எல்லா ஜீவன்கள் விஷயத்திலும் நேராது. கர்மாவுக்கு யோக்யமான கரண களேபராதிகளைக் கொடுப்பது, ஈஸ்வரன் ஜீவன்களுக்குச்செய்யும் ஸாமாந்யமான உபகாரம்; ப்ரவ்ருத்தித்த ஜீவனைத் தான் அநுமந்தாவாக இருந்து ப்ரவ்ருத்திப்பிப்பதும், அதிமாத்ர ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிற் போனவர்களைத்தானே அததற்குத்தகுந்த இதரப்ரவ்ருத்திகளில் மூட்டி அநுக்ரஹிப்பதும் நிக்ரஹிப்பதும், ஈஸ்வரன் ஜீவன்களுக்குச் செய்யும் விசேஷோபகாரங்கள். இந்த விசேஷோபகாரங்கள் எல்லாம் ஜீவன் செய்த ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியின் பலமாகின்றன. ஆகையால், ஈஸ்வரன் அநுமதிகொடுக்குமிடத்தில் தயையற்றவனாக ஆகிவிடுகிறானென்றும், பக்ஷபாதியாக ஆகிவிடுகிறானென்றும் உண்டான சங்கைகளுக்கு அவகாசமில்லை. தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை மீறிநடந்தவனை சிக்ஷிப்பது நிர்த்தயத்வமாகுமா? அப்படிப்பட்டவனை நிக்ரஹிப்பதே தயாளுவுக்கு அடையாளம். நிக்ரஹித்தாலொழிய அவன் நியந்தாவாகவும் கூடாது. இப்படி ஈஸ்வரன் தானே சில கர்மாக்களில் ருசியை உண்டுபண்ணித் தானே மூட்டிவிடுகிறபடியால், ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வமே இல்லாமல் ஸ்வாதந்த்ரியமொழி[illegible]விடுமோ வென்கிற சங்கையும்

வராது. எப்படி ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் ஈஸ்வரன் உபேக்ஷகனாக இருக்கும்பொழுது ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரனோ, அப்படியே பிந்தின ப்ரவ்ருத்திகளிலும் ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரனே. ஈஸ்வரன் அநுமந்தாவாகவும் ப்ரயோஜயிதாவாகவும் இருந்த போதிலும், தன்னுடைய இச்சைப்படிக்கு ஜீவன் ப்ரவ்ருத்திப்பதில் ஒருவிதமான ஸாமர்த்யக்குறைவு ஏற்படவில்லை; ஒருவரும் தடைசெய்யவுமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸாமர்த்யக் குறைவன்றிக்கே ஒருவராலும் தடைப்படாமலிருப்பது தானே ஸ்வாதந்த்ரியம். இப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரியம் ஜீவனுக்கு எப்பொழுதும் உண்டு.

இப்படி ஈஸ்வரனுக்கு அநுமந்த்ருத்வம் இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு ப்ரமாணமென்ன? கேவலம் கல்பிதம் தானே? என்று கேட்டால், கல்பிதமன்று; ஸ்ருதியே ப்ரமாணம். "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம்", "அந்தர்யாம்யம்ருத:", "ஏஷ ஏவ ஸாது கர்ம காரயதி" இத்யாதியான கணக்கற்ற வாக்யங்கள் இருக்கின்றன. ஈஸ்வரன் உள்ளே சென்று ஜநங்களை ஶாஸித்துவருகிறானென்றும், அத்யக்ஷனாகவும் அநுமந்தாவாகவு மிருக்கிறானென்றும், ஈஸ்வரனே ஜநங்களை ஸத்கர்மாவையோ துஷ்கர்மாவையோ செய்விப்பிக்கிறானென்றும் ஸ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. இப்படிச் சொல்வதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால், ஈஸ்வரன் அநுமந்தாவாக இருந்து செய்விக்கிறான் என்பதே ஒழிய ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வ மன்றிக்கே தானே செய்துவிடுகிறான் என்பது அர்த்தமன்று. ஸ்பஷ்டமாக இருக்கும் ஸ்ருதிவாக்யத்திற்கு இவ்விதம் ஸங்கோசம் செய்யலாமா வென்று கேட்டால் விதி நிஷேத ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஆநர்த்தக்யம் வாராமலிருக்கும் பொருட்டு இந்த நியமநஸ்ருதிகளுக்கு ஒருவிதமான ஸங்கோசம் அபிமதமே, இப்படி ஸங்கோசம் செய்வது ந்யாய விரோதமாகாது என்பதுதான் ப்ரத்யுத்தரம்.

ஆகையால், இந்தக் கர்த்ருத்வ விஷயமாக நமது ஸித்தாந்தம் சொல்லுகிறதாவது:—

(1) ஜீவனுக்கு எவ்வித ப்ராவ்ருத்தியிலும் ஸ்வாதந்த்ரியமுண்டு.

(2) ஜீவன், அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரியத்தை முன்னிட்டுக் கர்மாவில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறபடியால், அந்தக் கர்ம பலத்திற்குப் போக்தாவாகிறான்.

(3) ஆனால், ஜீவனுக்கு இருக்கும் கர்த்ருத்வம் ஈஸ்வராதீநம்.

(4) இந்த அதீநதை மூன்று காரணங்களால் உண்டாகின்றது:—(i) ஈஸ்வரன் தனக்குத் தாரகனாக இருக்கிறபடியாலும், (ii) ஈஸ்வரனிடமிருந்து தான் தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு உசிதமான காரணகளேபரங்களைப் பெறுகிறபடியாலும், (iii) ஈஸ்வரன் தனக்கு அநுமந்தாவாக இருக்கிறபடியாலும், இந்த மூன்று காரணங்களாலும் ஜீவனுக்குப் பாரதந்த்ரியம் உண்டாகின்றது.

(5) இந்தப் பாரதந்த்ரியம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருக்கும் ஸ்வாதந்த்ரியத்திற்கு விருத்தமன்று.

(6) ஜீவனுடைய ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் ஈஸ்வரன் கேவலம் உபேக்ஷகனாக இருந்து, பிறகு அநுமந்தாவாகவும், சில ஜீவன்கள் விஷயமாய் ப்ரயோஜயிதாவாகவும் ஆகிறான்.

(7) இப்படி அநுமந்தாவாகவும் ப்ரயோஜயிதா வாகவும் ஈஸ்வரன் இருப்பது, அவனுடைய தயாளுத்வகுணத்திற்கும் நிஷ்பக்ஷபாதித்வ குணத்திற்கும் விருத்தமன்று. தான் அநுமந்தாவாக இருந்து ஜீவனை ப்ரவர்த்திப்பிப்பது ப்ரதம ப்ரவ்ருத்திகளின் பலதானரூபமே ஒழிய வேறில்லை.

(8) ஶ்ருதிகளும், இம்மாதிரியான அநுமந்த்ருத்வமும் நியந்த்ருத்வமும் ஈஸ்வரனுக்கு இருப்பதாகவே சொல்லுகின்றன.

(இன்னும் வரும்.)

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ பாகவத தனிஸ்லோகீ.

(தொடர்ச்சி.)

௨௬. நிவ்ருத்ததர்ஷைருபகீயமாநாத் பவௌஷதா
ச்ச்ரோத்ரமநோபிராமாத் । க உத்தமச்லோககுணாநுவா
தாத் புமாந் விரஜ்யேத விநா பசுக்நாத் ॥

இப்படி இந்தப் பகவச்சரித்ரம் நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் மிகவும் ஆதரணீயமென்று உபபாதித்து, பிறகு ஸமூர்களில் முமுக்ஷுவுக்கும் அவச்யம் ஆதரணீய மென்கிறார். ஸவௌஷயாத் - ஸம்ஸாரத்திற்கு மருந்தாயிருக்கிற.

"இதுகாண் மினன்னைமீரிக்கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு நீ, ரெதுவானும் செய் தங்கோர் கள்ளு மிறைச்சியும் தூவேன்மின், மதுவார் துழாய்முடி மாயப்பிரான்கழல் வாழ்த்தினல், அதுவே இவளுற்ற நோய்க்கும் அருமருந்தாகுமே."

என்றன்றோ ஸம்ஸாரமாகிற நோய்க்கு மருந்து விதித்திருக்கிறது. இதுகாண்மின் - நான் சொல்லும் பரிஹாரம் கைகண்டது; அதை ப்ரத்யக்ஷமாய் நீங்களும் அநுபவிக்கலாம் கிடீர். அன்னைமீர் - தாய்மார்களே! தாயார்களென்றல் பிள்ளைகள் வார்த்தையைக் கேளாதொழியவேணுமோ? "யுக்தியுக்தம் வசோ க்ராஹ்யம் பாலாதபி சுகாதபி" என்று யுக்திக்குப் பொருந்தியிருந்தால் சிறுபிள்ளைகளிடத்திலிருந்தும் கிளியினிடத்திலிருந்தும் வார்த்தையை க்ரஹிக்கவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவோ? இக்கட்டுவிச்சி - இவளுடைய வேஷத்தைப் பார்த்தும் வார்த்தையைக் கேட்க வேண்டியிருந்ததோ உங்களுக்கு? "வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற்பூசி" என்கிறபடியே காணிலுமருப்பொலாரான தேவதாந்தரங்களுடைய விக்ரஹங்களான

எலும்புமாலை தொடக்கமானவற்றைத் தரித்துக் கொண்டிருந்த இவள் வேஷத்தைக் கண்டீர்கோளோ? இச்சொல் என்று அந்வயிப்பது முண்டு. அப்பொழுது கட்டுவிச்சி என்றால் - என்ன உசிதத்தைச் சொன்னளாகில் அதுவுமில்லை; செவிக்கினத கீர்த்தியையுடைய தேவதாந்தரங்களுடைய ஸ்துதியைப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்படியைக் கேட்டால் "மாலைவணங்கி அவன் பெருமை, பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்ல" என்று உதாஸித்துப்போகவேண்டியது போக்கிக் கர்த்தவ்யமென்றும் தோற்றிற்றோ? என்றபடி. நீர் - "செய்யாதன செய்யோம்" என்றும், "மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன" என்றும் பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டாநத்தையே முக்கியமாய் அங்கீகரித்த நீங்கள். எதுவானும் செய்து - "ஏழாட்காலம்பழிப்பிலோம் நாங்கள்" என்கிற அந்தப் பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டாநத்திற்கும், "உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழா ளவனையல்லால்" என்கிற நம்முடைய பாரமைகாந்த்யத்திற்கும், "஬்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டம் வ யாஶ்சாந்யா தேவதாः ஸ்ம்ருதாः - ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் ஃபலம்" என்கிற ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்தமாய்த் தேவதாந்தரங்களை உத்தேசித்து வ்ருதாவாக ஜந்து ஹிம்ஸை முதலான வ்யாபாரங்களைச் செய்து என்றபடி. இது தோஷபஹுளமாயும் தனக்கு இதன் பேர் சொல்வது கூட அஸஹ்யமாயு மிருந்தபடியால், 'எதுவானும்' என்று சொல்லுகிறது. அங்கு - "நிவஸந்தி மஹாத்மாநோ யத்ர தத்ர வஸேத் ஸுதீः - தத்தத்க்ஷேத்ரம் வைகுண்டம் ஸர்வதீர்த்தம் ததா" என்கிறபடி ஜிதேந்த்ரியனான பகவத்த்யாநபரன் வஸிக்கு மிடம் குருக்ஷேத்ரம் முதலான புண்யபூமியென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், அப்படிப்பட்ட ஸத்வோத்தரரான பாகவதர் வஸிக்கும் க்ருஹத்தில், ஓர் கள்ளுமிறைச்சியும் தூவேன்மின் - வாயாலே பெயர் சொல்வதற்கும் அஸஹ்யமான மத்யத்தையும் மாம்ஸத்தையும் சுணங்கையெறிய வேண்டா மென்றபடி. ஆனல் செய்யவேண்டிய தென்னவெனில், சொல்லுகிறார் :—மது - தேனை, வார் - பெருக்காநிற்கிற, துழாய் - திருத்துழாயை, முடி - ஶிரஸ்ஸில் உடையவனை. இதனல் காணிலுமுருப்பொலாரான தேவதாந்தரங்களுடைய வைரூப்யத்திற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தை விவ

க்ஷித்தபடி. "தாழ்சடையும் நீண் முடியும்" என்று அருளிச்செய்வார்களிறே. அவனுடைய போக்யதை நெஞ்சிற்பட்டால் அஸ்தாநபயஶங்கிகளாய் மங்களாஶாஸநம் செய்யவன்றோ அடுப்பதென்று தாத்பர்யம். மாய - ஆஸ்சர்ய பூதனை, குணங்களாலும் சேஷ்டிதங்களாலும் ஆஸ்சர்யபூத னென்றபடி. 'அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்தால் வாயார வாழ்த்தா திருக்கப்போமோ?' என்று கருத்து. பிரான் - மஹோபகாரகன். இதனால், "பேணிலும் வரந்தரும் மிடுக்கிலாததேவர்" என்கிறபடியே, ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்திபூர்வக ஸர்வேஷ்ட ப்ராபகன் அவன் என்று சொல்லிற்றாய்த்து. "தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டான், போயிருக்க மற்றிங்கோர் புதுத் தெய்வம் கொண்டாடும் தொண்டீர் பெற்ற, தாயிருக்க மணைவெந்நீராட்டு திரோமாட்டாத தகவற்றீரே" என்றார் களிறேபகவது பகாரத்தை அநுஸந்தித்தவர்கள். அவனுடைய, கழல் - திருவடிகளை, வாழ்த்தினால் - ஸ்தோத்ரம் செய்தால். ஸ்தநந்தய ப்ரஜை தாயார் ஸ்தநங்களிலல்லாது வாய்வைக்க அறியாதாப்போல இவர்கள் பகவத் விஷயத்திலு மடிபிடித்தன்றோ இழிவது. இங்கு வாழ்த்தினால் என்கிறது, வாழ்த்துகை தான் துர்லபமானபடியை நினைத்து; "நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது" என்று இவர்கள் நாக்கு பகவத்குண கீர்த்தநமல்லாதது அறியாதாப்போலவே, ஸம்ஸாரிகள் நாக்கு விஷயாந்தர குணகீர்த்தந மல்லதறியாதென்பதைக் காண்பிக்கிறது. "பண்டுகாமரான வாறும் பாவையர் வாயமுத முண்டவாறும் வாழ்ந்தவாறு மொக்க வுரைத்திருமி" என்றன்றோ இவர்கள் அந்திமதசையைக் கழிக்கிறபடி. பகவத் ப்ரவணனு யிருப்பானொருவன் ஶ்ரமதசையிற் கிடந்தானாகில் "சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லு என்று சுற்றுமிருந்து", "தாயொரு பக்கம் தந்தையொருபக்கம் தாரமொருபக்கம் அலற்று"வார்கள்; அத்தனைபோக்கி இவன் படுகிற ஶ்ரமத்திற்குப் பரிஹாரமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுவாரைக் கண்டிலோமே இஸ்ஸம்ஸாரத்தில். கூரத்தாழ்வான் அந்திமதசையில் ஶ்ரமத்தினால் வருந்திக் கிடக்க, அப்பொழுது உடையவர் அவரைக் கடாக்ஷிக்க எழுந்தருளிநிற்க, கூரத்தாழ்வானும் இவர்திருவடிகளைப் பிடித்திருக்க, உடையவர் கடாக்ஷித்தருளி, அவர் செவியில் த்வயத்தை உபதேசித்தாராம்; அப்பொழுது ஸேவித்திருந்த முதலிகள் 'இப்படி

இந்தத்தசையில் உடையவர் திருவாக்கால் மந்த்ரோபதேசமும் பண்ணுவதாகிற ஸ்லாக்யமான ப்ரயோஜநம் நமக்குக் கிடைப்ப தரிதாகில் நாம் செய்வதென்?' என்று கலங்கி நிற்க, அப்பொழுது உடையவர் முதலிகளைக் கடாக்ஷித்தருளி அவர்கள் திருவுள்ளத்தை அறிந்து 'ஆழ்வான் ப்ரக்ருதி யறியீர்களோ? நாக்கொட்டிக்கிடக்கிற இவனுக்குக் கர்ப்பூரமும் கண்டசர்க்கரையு மிட்ட மாத்திரமன்றோ? இது, நாம் இவனுக்கு மோக்ஷோபாயமாகச் செய்ததல்ல' என்று ஸமாதாநம் செய்தருளினராம். அதுவே அவனுடைய திவ்ய ரூப குண சேஷ்டிதங்களுடைய அநுஸந்தாநத்தால் பிறந்த ப்ரீதிக்குப் போக்கு வீடாகவும், அவன் செய்த உபகாரங்களுக்கு க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநமாகவும் அவஸ்ய கர்த்தவ்யமாக ப்ராப்தமுமான திருநாம ஸங்கீர்த்தநமே யென்றபடி. இவள்உற்ற நோய்க்கு - பகவத் விஸ்லேஷத்தாலல்லது மற்றெவ்விதத்தாலும் நோவுபடாதப்ரக்ருதியையுடைய இவள் அடைந்த நோய்க்கு. பரதாழ்வானுடைய வ்யாதியைப்போலவேயிறே இவளுடைய நோயும். ஸ்ருங்கிபேரபுரத்தில் குஹப்பெருமான் பெருமாளுடைய த்ருணஸயநத்தைக் காட்ட அதைக்கண்டு மோஹித்துக் கிடந்த பிள்ளையை ஸ்ரீகௌஸல்யா தேவியார் "புத்ர வ்யாதிர் ந தெ கச்சித் ஸரீரம் பரிபாததெ" என்று கேட்டாளிறே. 'நோய்க்கும்' என்கிறவிடத்தில் 'உம்' என்பதை 'அருமருந்துமாகுமே' என்று கூட்டுவது. அரு - அருமையான, துர்லபமான; அதாவது - ஸ்லாக்யமான வென்றபடி; "அச்யுதாநந்தகோவிந்த நாமோச்சாரண பேஷஜாத் । நஶ்யந்தி ஸகலா ரோகா: ஸத்யம் ஸத்யம் வதாம்யஹம் ॥" என்று சொல்லப்பட்டதிறே. மருந்துமாகுமே - யுக்தமுமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமுமாய் போக்யதமமுமாய் அவஸ்யகர்த்தவ்யமுமான பரிஹாரமுமா யிருக்கு மென்றபடி. இப்படி ஸம்ஸார ரோகத்தைத் தீர்க்கும் மருந்தாயிருக்கிறபடியால், முமுக்ஷுக்களுக்கு அவஸ்யாதரணீயமென்று சொல்லப்பட்டது.

இனி ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக்கொள்ள விருப்பமுள்ள புபுக்ஷுக்களுக்கும் குணாநுவர்ணநம் ஆதரணீய மென்கிறது, 'ஶ்ரோத்ரமநோஹராணி' என்னும் பதம். காதுகளுக்கும் மனத்திற்கும் இனிதாயிருக்கிற - "செவிக்கின்பமாவதுவும் செங்கண்மால் நாமம்" "ராமேதி மதுராம் வாணீம்" என்கிறபடியே

ஶப்தத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தால் தென்றலும் சிறுதுளியும் பட்டாற்போல, ஶப்தம் பட்ட விடத்தே ரஸித்திருக்கை. அர்த்தம் தெரிந்த பிறகு ஜநிக்கும் ப்ரீதி விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது, 'மநோऽபிராமஃ' என்னும் பதம்; "மனத்துக்கினியானே" என்றார்களிறே.

இவ்வளவு நன்மை பகவத் குணநாமகீர்த்தநத்திற்கு உண்டாகில் அவனை ஏத்தார்களோ? அப்படிக் கண்டிலோமே யென்ன, அருளிச்செய்கிறார், 'உத்தமஶ்லோக ஶுணாநுவாதஃ' என்ப தனால். "உத்தமைஃ ஶ்லோக்யதே" என்று வ்யுத்பத்தி செய்து-நம்மில் ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளால் உத்கர்ஷம்பெற்ற ப்ரஹ்மாதிகளால் ஸ்துதிக்கப்பட்டவன் என்று அர்த்தம் சொல்லலாம். "வானவர் தம்மையாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும், செம்மையாலவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித் திரிவரே" என்று சொல்லப்பட்டதிறே. உத்தமஃ ஶ்லோகோ யஸ்ய என்று வ்யுத்பத்திசெய்து - சிறந்த புகழுடையவன் என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம். "யஶஸ்ய யஶஸிவஶ்லோகஃ" என்கிற நிகண்டுவால் 'ஶ்லோக' என்னும் பதத்திற்கு - புகழ் என்று அர்த்தம் கிடைக்கிறது.

"ஒன்றுண்டு செங்கண்மால் யானுரைப்பது உன்னடியார்க், கென்செய்வ னென்றே யிருத்தி நீ - நின்புகழில், வைகுந்தன் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீயவர்க்கு, வைகுந்தமென்றருளும்வான்" என்றார்களிறே.

செங்கண்மால் - ஆஶ்ரிதர் விஷயத்தில் வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரனே, யான் உரைப்பது ஒன்றுண்டு - 'ஸர்வஜ்ஞனை எனக்கு நீர் சொல்லவேண்டியதுமுண்டோ?' என்ன, 'இந்த விஷயத்தில் அந்யதா க்ரஹணம் பண்ணின உமக்கு யதாவத் க்ரஹணம் பண்ணின நான் சொல்வது ந்யாய்யங்காணும்' என்ன, 'நான் பண்ணின அந்யதா க்ரஹணமேது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்: உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றே யிருத்தி நீ - நிரபேக்ஷரான ஆஶ்ரிதர்க்கு என்ன செய்யக்கடவோமென்று எண்ணியிருக்கிறாய் நீ; ஶரணாகதையான த்ரௌபதிக்காக, "மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர் முடிப்பித்தவர்களையே மன்னராக்கி" என்கிறபடி தர்மபுத்ரன் முதலா

மூக்கையால் தூஷிதமாய் அதுமுதல் 'துஶ்ஶாஸநவத மானொலொ ழிய முடிகிறதில்லை' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிவைத்த த்ரௌபதியின் மயிர்களை முடிப்பித்தும், நூற்றுவரை வெல்வித்து இவனுடைய பர்த்தாக்களையே ஆதிராஜ்யத்தில் முடிசூட்டியும், தௌத்ய ஸாரத்யாதிகளைச் செய்தும், "கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம் - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந் நாபஸர்ப்பதி" - 'அருகே நிற்கிற பர்த்தா வென்று பெயர் பெற்றவர்களைத் தஞ்சமாக நினையாதே பெருந்திரளில் லஜ்ஜா பயங்களை விட்டு மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகமாய் நம்பெயரைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டாளே த்ரௌபதீ, அது மேல்மேலும் வட்டியிட்டுக் கொண்டிருக்கிற கடன் போல என்னுடைய மனத்தை விட்டுப்போகிறதில்லை' என்றன்றோ சொல்லியிருக்கிறாய். 'ஆனால், வஸ்து ஸ்திதி தான் எது?' என்று கேட்டால், நின்புகழில் வைகுந்தன் சிந்தையிலும் மற்று இனிதோ-நீ அவர்களுக்குக் கொடுக்கப் போகிறதாக நினைத்திருக்கும் பரமபதம் அவர்கள் உன்னுடைய குணாநுஸந்தாநத்தில் செலுத்திய சிந்தையிற்காட்டில் ஸுகமாயிருக்குமோ? என்றபடி. "இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திரலோகமாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்றன்றோ பகவத்குணாநுஸந்தாந ரஸிகர்களின் பாசுரமிருக்கும்படி. க்ஷீரஸமுத்ரத்தின் கரையில் குடியிருக்குமொருவன் பாலுக்காகப் பாத்திரத்தைக் கையிலேந்தி இடையன்வீட்டைத் தேடிச்செல்வனோ? உத்தமஶ்லோக குணாநுவாதத்தின் ரஸத்தை அறியாதவனன்றோ அப்படித்தேடிப் போவன் என்று கருத்து.

(இன்னும்வரும்.)

சே. நரஸிம்ஹாசாரியர்.

கடிதங்கள்.

1. திருப்புல்லாணி ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்.

ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

மதுரை ஜில்லாவுக்குத் தெற்கிலிருக்கும் ராமநாதபுரம் என்னும் ஜில்லாவில் தர்ப்பஶயநம் அல்லது திருப்புல்லாணி [திருப்புல்லணை] என்னும் ஒரு திவ்யதேசம் இருக்கிறது. திருவணையாத்திரைபோகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் தர்ப்பஶயநம் போய் ஸ்ரீராமபிரானையும் பத்மாஸநித்தாயாரையும் மனம் ஆர ஸேவிக்காமல் திரும்பிவருகிறதில்லை. சிலர், திலஹோமம், நாகப்ரதிஷ்டை, ஸர்ப்பஶாந்தி முதலிய காம்ய கர்மாக்களை அந்த ஸ்தலத்தில் விஶேஷமாகச் செய்கிறார்கள். அமாவாஸ்யை, க்ரஹணம் முதலிய புண்யகாலங்களில் அவ்விடத்தில் சேரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸங்கம் மிகப் பெரிதாகவே இருக்கும். இப்படிப்பட்ட திவ்ய தேசத்தில் ஸேவார்த்திகளாகவரும் ப்ரயாணிகளுக்குத் தங்கியிருக்க ஸந்நிவேஶமும், ஸ்நாநாதிகளுக்குத் தீர்த்தமும் மிகவும் துர்லபமாக இருக்கிறது.

இந்தக் குறைவுகளை உத்தேசித்தும், ஒரு ஸமயம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் அவ்விடம் எழுந்தருளும்படியிருந்தால் அப்பொழுது நேரக்கூடிய அஸௌகர்யங்களை உத்தேசித்தும், சில ஶ்ரத்தாளுக்களான ஸ்வாமிகள், மற்றை முக்ய ஸ்தலங்களிற்போலவே அவ்விடத்திலும் ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் ஒன்று ஏற்படவேண்டுமென்று எண்ணி அதன் அநுக்ரஹத்திற்காகப் பூர்வம் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ திருக்குடந்தை ஜீயரை ப்ரார்த்தித்தார்கள். அந்த ஸ்வாமி அந்தப் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து அடியில் விவரித்திருக்கும் ஸ்ரீமுகங்களிற் கண்டபடி அந்தக் கைங்கர்யத்தின் ஆவஶ்யகதையை அநுமோதித்து அந்தக்கைங்கர்யத்தை நிர்வஹித்துப் பார்ப்பதற்காகச் சில ஸ்வாமிகளை ஏற்படுத்தி, தாமும் ஸ்ரீ ஸந்நிதியிலிருந்து ரூ. 100—0—0 கொடுக்கும்படி நியமித்ததும் தவிர, 'ஶிஷ்யர்களும், மற்றும் உபகரிக்கக்கூடிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் இவ்விஷயத்தில் ஸஹாயம் செய்ய வேண்டும்' என்று ஸ்ரீமுகமும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மேற்சொன்னபடி நியமிக்கப்பட்ட அந்த ஸ்வாமிகள், இந்தக் கைங்கர்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து, 1908 - ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமாஸம் 6 - ம் தேதியில் ஷை திருப்புல்லாணித் தோடி வீதியில் சிறியதொரு க்ருஹத்தை ரூ. 200 - க்குக் கிரயம் வாங்கினார்கள். அக்காலத்தில் அது விஷயமாக அவர்கள் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்குப் போய்த் திருக்குடந்தை ஸ்வாமியால் ஸ்ரீமுகத்திற் காணப்பட்டிருக்கும் ரூ. 100 - ம் கிருபைசெய்யவேணு மென்று கேட்டதாகவும், என்ன காரணத்தினாலேயோ அந்தப் பணம் கொடுக்கப்படவில்லை யென்றும் தெரிய வருகிறது. ஆனால், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருக்கு இந்த ஸமாசாரம் எட்டிற்றோ,

இல்லையோ அது சொல்ல ஸாத்யமில்லை. எட்டியிருக்கும் பக்ஷத்தில் அந்தத் தொகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கு மென்றே எண்ணுகிறோம்.

தவிரவும், மதுரை ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களில் இருக்கும் ஶிஷ்யர்களில் வ்யாபகர்களெல்லாரும், இந்தக் கைங்கர்யத்தில் அந்வயித்து, என்ன ஶ்ரமம் நேர்ந்தாலும் அதைப் பூர்த்திசெய்துவைக்க வேணு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். அப்படிப் பூர்த்திசெய்து வைத்தால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாகவேயிருக்கும்.

சித்தூர், 21-7-11. } ஸி. ராஜகோபாலாசாரியர்.

இது விஷயமாக ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் நியமித்த ஸ்ரீமுகங்கள்.

(i.)

பராபவஹூ கார்த்திகைமீ 7உ.

திருப்புல்லாணி யென்கிற மஹா திவ்யதேசத்தில் ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் கட்டுவதற்காகத் திருப்புல்லாணி கரபாடி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரை நியமித்திருப்பதால், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் முதலான எல்லாரும் தங்கள் ஶக்திக்குத் தக்கபடி உபகரித்து, ஷை கைங்கர்யத்தைப் பூர்த்தி பண்ணிவைக்கவேணும். ஷை கைங்கர்யத்திற்காக ஸ்ரீ ஸந்நிதியிலிருந்து கொடுக்கப்படுகிறது ரூ. 100.

ஸ்ரீ ஶஂகொவஸ்ரீ:

(ii.)

இப்பால் நம்முடைய ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதிக்கு அநேக திவ்ய தேஶங்களில் மடம் இருக்கிறது. அதனால், அந்தந்தத் திவ்ய தேஶங்களில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் எழுந்தருளியிருந்து ததீயாராதநம் முதலானவைகள் நடப்பிக்கிறதற்கு நிரம்பவும் அநுகூலமாக இருக்கிறது. புராண ப்ரஸித்தமாயும், ஸ்ரீ ஆழ்வார் உகந்தருளின திவ்யதேஶமாயு மிருக்கிற மதுரைஜில்லா திருப்புல்லாணி யென்கிற திவ்யதேசத்தில் நம்முடைய ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதிக்கு ஒருமடம் ஏற்பட்டால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் அந்தத்தேசத்திற்கு எழுந்தருளும்போது அந்தமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்து ததீயாராதநம் முதலானவை நடத்துவதற்கு ஸௌகர்யமாக இருப்பதுடன்கூட, அந்தத் திருப்புல்லாணியென்கிற திவ்யதேசம் திருவணைக்குப் போகிற மார்க்கமாக இருப்பதால், திருவணைக்குப் போய் வருகிறவர்கள் எல்லாரும் அந்த மடத்தில் இறங்கி இரண்டொருநாள் வஸித்து அந்தத் திவ்யதேசத்து எம்பெருமானை ஸேவித்துக்கொண்டு வருவதற்கும் அநுகூலமாக இருக்கும். அந்த ப்ரதேசத்திலிருந்து ஸந்நிதிக்கு வருகிறவர்கள் எல்லாரும், "திருப்புல்லாணி என்கிற திவ்யதேசத்தில் நம்முடைய ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதிக்கு ஒரு மடம் அவசியம் ஏற்படவேணும்" என்று நிரம்பவும் சொல்லுகிறார்கள். எல்லாத் திவ்யதேசங்களிலும் மடம் இருப்பதுபோல அந்தத் திருப்புல்லாணியிலும் நம்முடைய ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதிக்கு ஒரு மடம் அவசியம் இருக்கவேணு மென்று நமக்கும் தோன்றி யிருக்கிறது. அந்தமடம் கட்டுவதில் திருவணை யாத்ரிகர்கள் எல்லாரும் இரண்டொருநாள் வஸிப்பதற்கு அநுகூலமாக விசாலமுண்டாம்படி கட்டவேணும். அந்தக் கைங்கர்ய விஷயமாய் ஏற்கெனவே திருப்புல்லாணி கரபாடி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரிடம்

ஒரு ஸ்ரீமுகம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் தாம் ஒருவராகவே ப்ரவே ஶித்து நடத்துவதிலுள்ள அஸௌகர்யத்தை நினைத்து ப்ரவ்ருத்திக்காமலிருந்ததாக நமக்குத் தோன்றினபடியால், அவருக்கு ஸஹாயமாக இப்பொழுது திருப்புல்லாணியிலிருக்கும் எளமனூர் - நடாதூர் சங்கரம்பாடி க்ருஷ்ணமாசாரியர், திருப்புல்லாணி ஜகந்நாத ஐயங்கார் இவர்கள் இரண்டு பெயரையும் அந்தத் திருப்புல்லாணி மடம் கட்ட வேண்டிய கைங்கர்யத்தை வ்யாபரித்து நடத்தும்படியாய் நியமித்திருக்கிறோம். திருப்புல்லாணி திவ்யதேசத்தில் மடம் கட்ட வேண்டிய கைங்கர்ய விஷயத்தில் நீங்களெல்லாரும் விசேஷ அபிமானம் வைத்து அவரவர்கள் சொந்தத்திலும், வேண்டியவர்களுக்குச்சொல்லியும் அந்தக்கைங்கர்ய விஷயத்தில் த்ரவ்ய ஸஹாயம் பண்ணி அந்தக் கைங்கர்யம் சீக்கிரத்தில் பூர்த்தியாகும்படி செய்ய வேணும். இந்தப்படி அநுக்ரஹித்து அனுப்பின ஸ்ரீமுகம்.

பிலவங்கஞு
மார்கழிமீ, 8உ
நரஸிம்ஹபுரம்.

ஸ்ரீ ஸம்கொாவஸ்ரீ :

(2) பாகவத தர்மம்.

பாகவத தர்ம விஷயமாக அடியேன் பூர்வம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டதற்கு ஸ்ரீமாந் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் க்ருபையாகப் பதில் நியமித்திருக்கிறதைப் பற்றி க்ருதஜ்ஞனாக இருக்கிறேன். ஆனால், அந்த ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பதில் மிதஜ்ஞனாக இருக்கும் அடியேனுக்கு இன்னும் இரண்டொரு ஶங்கை ஜநிக்கின்றன. அவையாவன :—

(i.) பாகவத ஶப்தார்த்த மென்ன? கேவலம் வாக்கினாலும் காயத்தினாலும் பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்றதாகச் சொல்லிக்கொண்டும் பாவித்துக் கொண்டு மிருக்குமவரைப் பாகவதராக அடியேன் க்ரஹிக்கவில்லை. மனத்தினால் அகார்ய ஶதத்தை த்யாநம் செய்து கொண்டு, வெளியில் மாத்திரம் வைஷ்ணவவேஷத்தைத் தரித்திருப்பவர்களைப்பற்றி ப்ரக்ருத சர்ச்சை ப்ரவ்ருத்திக்கவில்லை. அப்படி மனத்தின் பரிபாகத்தை அடையாதவர்கள் விஷயத்தில் "யதூஶூநம் க்ருபாமொவி ஹாஷிணா ஶூாஜநூமூ - ஹூயதெ" என்கிற (புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி ஸாதித்திருக்கும்) வாக்யம் நன்றாக அந்வயிக்கும் என்பதை அடியேன் ஒப்புக்கொண்டவன்தான். ஹீநஜாதீயராக இல்லாமலிருந்தாலும் அப்படிப்பட்ட மநః பரிபாக மற்றவர்கள்விஷயத்தில் தாத்ருஶ ஸ்மரணம் செய்யலாமென்பது அடியேனுடைய கொள்கை. பாகவத ஶப்தத்தால் அடியேன் க்ரஹித்திருப்பது என்னவென்றால் - மனோ வாக் காயங்கள் மூன்றினாலும் பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்றவன். ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரத்தில் ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச் செய்திருக்கும் லிங்கங்கள் யாரிடம் இருக்கின்றனவோ, ஶேஷத்வாநுஸந்தாநத்தைப் பரிபூர்ணமாகச் செய்து ஜ்ஞாநதார்ட்யத்தைக் குறைவறஎவன் பெற்றிருக்கிறானோ, ஆழ்வாராதிகள்போலப் பகவத்குண, சேஷ்டிதங்களையே த்யாநித்து அநுபவித்து ப்ரபஞ்சத்தில் மெய்மறந்து எவன் அலைந்து திரிகிறானோ, அந்தப் பாகவதவிஷயமாகத்தான் இந்த விசாரம் ஆரம்பித்தது.

கேவலம் டம்பத்திற்காகத் தாமும் ப்ரபந்நரென்று சொல்லிக்கொள்ளும் பொருட்டு உபாயாநுஷ்டாந பாவனையைச் செய்து கொண்டு, தத் ப்ரயுக்த மான ஒரு அஹம்பாவத்தை அடைந்திருக்கும் போலிப்பாகவதர்களைப்பற்றி இந்த விசாரம் ஆரம்பிக்கவில்லை. இதுதான் அடியேன் பாகவத ஶப்தத்தால் க்ரஹித்த அர்த்தமென்பது, அடியேன் ஏற்கெனவே ஸ்ரீபாகவதத்திலிருந்து எடுத்துச்சொல்லியிருக்கும் "𑌹𑌸𑌤𑍍𑌯𑌥𑍋 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌰𑍌𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑌵𑌨𑍍𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃" இத்யாதி வாக்யங்களால் நன்கு விளங்கும். இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநியாகிற பாகவதனைக்கூட உத்தம குலப்ரஸூதனன்று என்கிற காரணத்தால் நிரஸநம் செய்யவேண்டியது தானோ? அவர்களுடைய தர்ஶநமும் க்ரியாலோபி தானோ? 'அவர்கள் தேவகார்யங் களுக்கும் பித்ரு கார்யங்களுக்கும் விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களுக்கும் வந்து விடுவார்களே' என்கிற பீதிக்கு அவகாசமேயில்லையே!

(ii.) ஏதோ ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தை அறியாமல் அடியேன் ஸ்துதி பரங்களான வாக்யங்களை யதாஶ்ருதார்த்த க்ரஹணம் செய்து விட்ட தாக ஸ்வாமி அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறார். அப்படிக்கு இல்லை. ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தை ப்ரயோகித்தே இந்த அநுமாநம் அடியேனுக்குக் கிடைத் தது. "[illegible]" என்கிற வாக்யம், சூத்ர ஸாமாந்யத்தைக் குறித்து ப்ரவ்ருத்தித்த வாக்யம்: "[illegible]" என்பது ஏதாத்ருஶ பக்தி விஶிஷ்டரான ஹீநஜாதிய ரைப் பற்றி விஶேஷித்துச் சொன்ன வாக்யம். ஆகையால், இதிற் சொல்லி யிருக்கும் அர்த்தத்திற்கு ஸங்கோசம் செய்ய யாதொரு காரணமும் தெரிய வில்லை. ஸ்வாமி ஸாதிக்கிறபடி பக்தர்களுடைய ஔத்க்ருஷ்ட்யத்தைச் சொல்லும் வாக்ய மெல்லாம் ஸாமாந்ய வாக்ய மென்றும், ஹீநஜாதீயரை நிரஸிக்கும் வாக்யமெல்லாம் விஶேஷ வாக்ய மென்றும் ஒப்புக்கொள்ள அடி யேனுக்கு ந்யாயமொன்றுந் தெரியவில்லை. அப்படிக்கு ந்யாயமிருந்தால் "பூஜா" ஶப்தத்திற்கு ஸ்வாமி செய்த ஸங்கோசத்தை அங்கீகரிக்க ஸித்த மாக இருக்கிறேன்.

(iii.) 'ஹீநஜாதீயருக்குப் பக்தியால் ஜ்யைஷ்ட்யத்தை ஒப்புக்கொண் டால் அவர்களுக்கு ஆலய நிர்மாணம் முதலியவை ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று ஸ்வாமி பயப்பட காரண மென்ன? அந்த ப்ரஸங்கம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுக்கு அபிமதமான ப்ரஸங்கமா? ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயம் அதை ஒப்புக்கொள்ள வில்லையா?

இவைமுதலான ஶங்கைகளுக்கு ஸ்வாமி ஸமாதாநம் ஸாதிக்கும்படி யாக இருக்குமென்று ப்ரதீக்ஷித் திருக்கிறேன்.

ஓர் வைதிகர்.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸ த்வம் ஸ ஏவ ரபஸோ பகவான் விஹங்க ஶக்ரம் ததேவ ஶிதயார்த்தஹம் ச பாண்யோ: - ஶாயாம்ஹே த்வயி க்ஷீண ஸமஸ்த ஜந்தோ ரார்த்தஜநோ நரஷிதா ந விஶேஷ ஹேது: ॥

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய விபூதி பௌஷ்கல்யம்.

"ஹே வரத! முந்திக் கஜேந்த்ரமோக்ஷகாலத்தில் எப்படிப் பட்ட திவ்ய ரூபம் தேவரீருக்கு இருந்ததோ, அப்படிப்பட்ட (ஆர்த்தருடைய ஸம்ரக்ஷணத்தையே பலமாக உடைத்தாயிருக்கும்) திவ்ய ரூபம் இப்பொழுதும் இருக்கின்றது; வாங் மநஸ்ஸுக்கு எட்டாமலிருக்கிற வேகத்தோடு கூடிய கருடனும் தேவரீரைவிட்டு விலகவில்லை; இப்பொழுது திருக்கைகளில் காணப்படும் ஸுதர்ஶநத்திற்கும் யாதொரு கூர் மழுங்கலும் ஏற்படவில்லை; ரக்ஷணத்தைத்தேடுகிற நாங்களும் கஜேந்த்ரனைப்போல அநந்ய ஶரணர்களே; தேவரீருக்கு ஸ்வபாவமாக இருக்கும் வைஷம்யாபாவம் இப்பொழுதும் இருக்கின்றது : இவ்விதமாக விபூதியெல்லாம் நிறைந்திருக்கையில், 'முந்திக் கூப்பிட்டது யானை, இப்பொழுது கூப்பிடுகிறவன் நரன்' என்பது, தேவரீர் ஔதாஸீந்யத்தை வஹிக்க ஒரு விஶேஷ ஹேதுவாகுமோ?" என்றன்றோ ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேஶிகன் கதறினது. அம்மாதிரி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்த ஜநங்களெல்லாரும் கதறுகின்றார்களே! இப்பொழுது அர்ச்சா ரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மன், பூர்வத்தில் தர்மஸம்ஸ்தாபநம் செய்துகொண்டுவந்த லக்ஷ்மீ ந்ருஸிஹ்மனைவிட வேறா? இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மனை ஆராதித்து வரும் அழகிய

சிங்கர் ந்ருஸிஹ்மனால் அங்கிகரிக்கப்பட்டு 'தர்மக்லாநி ஸம்பவிக்காமல் அணைகோலவேண்டும்' என்று நியமநம் பெற்ற ஸதாசாரியரன்றே? ஸம்ஸார நோயால் வருந்தும் ஜீவன்கள்பக்கல் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிஹ்மனுக்கு இருக்கும் தயைக்குத்தான் ஏதாவது குறைவுண்டோ? இப்படி ஸகல விபூதிக்கும் குறைவறப் பூர்த்தி ஏற்பட்டிருக்கையில், எவ்விதமான விசேஷ ஹேது இருந்து இப்பொழுது ஸம்பவிக்கும் தர்மக்லாநியை உபேக்ஷித்து நிற்கும்படி செய்கின்றது? 'ப்ரதி க்ராம நகரம் ஸஞ்சரித்து, ஆஸ்ரித ஜநங்களுக்கு உஜ்ஜீவந உபாயங்களைச் செய்துகொண்டு விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தழைக்கும்படி செய்துவாரும்'' என்றன்றோ அழகிய சிங்கர்நியமந மிருக்கின்றது? அந்த நியமநத்திற்குப் பங்கம் வரும்படி பார்த்திருப்பானேன்? ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிஹ்மனுக்கு ஸஞ்சாரம் நேர்ந்து எவ்வளவோ ஸம்வத்ஸரங்கள் ஆகிவிட்டதே! அநேக இடங்களில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மனுக்குச் சொந்தமாக இருக்கும் சொத்தெல்லாம் அந்யாக்ராந்தமாகப் போய்விட்டதே. அநேக இடங்களில் சொத்துக்களிலிருந்து ந்யாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய வருமானமெல்லாம் குறைந்து விட்டது. அநேக இடங்களில் சொத்து நிர்ணயமே ஏற்படாம லிருக்கின்றது. இவையெல்லாவற்றையும் பராமர்ஸித்துச் சீர்திருத்தும்பொருட்டு லௌகிக ஸாமர்த்யமுள்ள ஓர் அதிகாரியை நியமிக்கவேண்டுமென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்து கொண்டால் அந்த விஜ்ஞாபநம் ஸபலமாகாமற் போய்விடுகிறதே! ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு வார்த்தகப்ரயுக்தமாக, ஆஸ்ரித ஜநங்களுக்குத் திருவிலச்சினை, மந்த்ர மந்த்ரார்த்த ப்ரதிபாதநம் முதலிய உஜ்ஜீவநோபாயங்களைச் செய்ய அஸக்தி ஏற்பட்டால், தகுந்த ஸ்வாமிகளைக்கொண்டு அவைகளைச் செய்து வரும்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு ஏன் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மன் தோற்றத்தை உண்டுபண்ணக்கூடாது? காரணஸாமக்ரி பூர்ணமாக இருந்தும் கார்யம் பலிக்காவிட்டால் ஏதோ பலீயஸ்ஸான ப்ரதிபந்தகமிருந்து கார்யத்தைப் பலிக்கவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறதென்றே சொல்லவேணும். இந்த விஷயத்தில் அப்படிப்பட்ட ப்ரதிபந்தகம் ஆஸ்ரித ஜநங்களுடைய தௌர்ப்பாக்யமே ஒழியவேறொன்றுமில்லை.

"நிவ்ருத்தவயிஷ்யதி கதா கரிமெளஸயாஸஹ ஸம்வ்ருத்தாகஸஹ வரிவாக ஸஹா ஸ்வாஹ்ரீம்" என்று சாதகபக்ஷிபோல நாமும் எம்பெருமானுடைய க்ருபா கடாக்ஷ வர்ஷத்தை எதிர்பார்த்திருப்போம்.

விவாஹத்தைப்பற்றிய ஓர் சட்டம்.

இந்த இந்தியா ராஜாங்கத்துப் பெரிய ஆலோசனை ஸபையின் அங்கத்தினரில் ஒருவராகிய ஸ்ரீமாந் பூபேந்த்ர நாத பாஸு என்னும் பங்காள தேசத்துப் பிரபு ஒருவர், விவாஹத்தைப்பற்றி ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு சட்டத்தில் கொஞ்சம் சீர் திருத்தம் செய்ய ப்ரயத்நப்பட்டுவருகிறார். நமது தேசத்தில் வெகுகாலமாக வழங்கிவரும் சட்டங்கள், ஶாஸ்த்ரத்திற்கும் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் ஒத்து நடக்கும் விவாஹங்களைத்தான் அங்கீகரிக்கின்றன. ஏதாவது ஒரு விவாஹம் அஶாஸ்த்ரீயமென்றாவது வழக்கத்துக்கு விருத்தமென்றாவது ஏற்பட்டுவிட்டால், அந்த விவாஹத்தால் உண்டாகும ப்ரஜைகளுக்கு நம்முடைய சட்டம் தாயபாகம் கொடுக்கிறதில்லை இந்த ஸ்திதி "ப்ராஹ்மர்கள்" என்று கூறப்படும் (ஹிந்து மதத்தை விட்டு விலகிநிற்கிற) சிலஜநங்களுக்குப் பாதகமாக இருந்தபடியால், சென்ற 1872 - ம் வருஷத்தில் அவர்களுடைய விவாஹத்திற்கு ஶாஸ்த்ர விருத்ததை இருந்தாலும் ப்ராமாண்யத்தைக் கொடுத்து ஒரு சட்டம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனல், அது, சில மதஸ்தர்களைக் குறிப்பிட்டு 'அவர்களைத்தவிர மற்றவருக்குத்தான் இந்தச்சட்டம் அந்வயிக்கும்' என்று சொல்லுகிறது. அப்படிக் குறிப்பிடப்பட்டவர்களில் ஹிந்துக்கள் அந்யதமர்களானபடியால், ஹிந்துக்களுடைய விவாஹம் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமாக இருந்தாலொழிய ப்ரமாணமாகாது. இப்பொழுது அந்த ஹிந்துக்களிலேயே சிலர், விவாஹ ஸம்பந்தமான ஶாஸ்த்ரக்கட்டுப்பாட்டை உபத்ரவகரமாக எண்ணி, அந்த நிர்ப்பந்தத்தை நிவ்ருத்தி செய்துவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதன்பேரில் ஸ்ரீ. பூபேந்த்ரநாத பாஸு என்பவர், இம்மாதிரியான சீர்திருத்தத்தைச் செய்விப்பிக்க யத்நித்திருக்கிறார். அவருடைய யத்நம் ஸபலமானல் விவாஹத்தைப்பற்றிய சட்டம் பின்வருமாறு நிற்கும்:—

பின்ன ஜாதியரானாலும் பின்ன மதஸ்தரானாலும் ஒரு புமானும் ஒரு ஸ்த்ரீயும் ஐகமத்யத்துடன் "நாங்களிருவரும் பதிபத்நிகளாக இருக்க ஸம்மதித்திருக்கிறோம்" என்று ஒரு ரிஜிஸ்த்ரார் முன்னிலையில் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால், அவர்களுடைய விவாஹத்தை ப்ரமாணமென்று சட்டம் அங்கிகரித்துவிடும். வைதிக க்ரியைகளாவது ஜாதிப்ரயுக்தமான நிர்ப்பந்தங்களாவது நியாமகங்களில்லை. அப்படி ஏற்பட்ட விவாஹத்தால் ஜநிக்கும் ப்ரஜைகளுக்குத் தாயபாகத்திற்குப் பாத்யமுண்டு. இப்படிச் சட்டத்தை மாற்றுவதில் அநேக குணங்களிருந்தபோதிலும் வர்ண ஸாங்கர்யம் ஏற்படுமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ஹிந்துக்களுக்கு வர்ண ஸாங்கர்யம் பெருத்த தோஷமானதால், இந்தச் சீர்திருத்தம் ந்யாய விருத்தமென்றே நமக்குத் தோன்றுகின்றது. இதைப்பற்றி அடுத்த ஸஞ்சிகையில் நன்றாக விசாரிப்போம்.

திருக்குறுங்குடி சிஷ்ய ஸபை.

சென்ற மாஸத்தில், திருநெல்வேலி ஜில்லா திருக்குறுங்குடி என்னும் திவ்யதேசத்தில் ஸந்நிதி ஶிஷ்யர்களில் அநேகர் ஒன்று சேர்ந்து ஶிஷ்ய ஸபை யொன்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறதாக ஸமாசாரம் கேட்டு நிரம்பவும் ஸந்தோஷப்படுகிறோம். இம்மாதிரியாகவே மற்றை இடங்களிலும் ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் ஶ்ரத்தையெடுத்துக்கொண்டு ஒன்று சேர்ந்து ஸபைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அஸ்மதாதிகளுடைய ப்ரார்த்தனை. ஸ்ரீவைகுண்டம் தாசில்தாராகிய ஸ்ரீமாந் வி. எஸ். ஶேஷாத்ரி ஐயங்கார் இந்தத் திருக்குறுங்குடி ஸபைக்குக் காரியதரிசியாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். அவருடைய ஶ்ரத்தையும் பரிஶ்ரமமும் அந்தச் சபைக்கு அபிவ்ருத்தியை உண்டாக்கி அதுவழியாகப் பொதுச்சபைக்குப் பெரிய அவலம்பமாகுமென்று நம்புகிறோம்.

பட்டு பீதாம்பர கம்பெனி, காசி.

திருப்தியில்லாதவைகளைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்வோம்.

வெண்பட்டு வேஷ்டிகள்.

சுத்தமான வெண்பட்டு வேஷ்டிகள் செவப்பு சன்னக்கம்பி பட்டைக்கரை ருத்திராக்ஷக்கரை போட்டவை கீழேகண்ட விலைகளுக்குக் கிடைக்கும்.

நீளம்	முழம்	அகலம்		விலை ரூபா.
5	,,	$2\frac{1}{2}$	,,	6 முதல் 8 வரை
5	,,	3	,,	7 ,, 9 ,,
6	,,	$2\frac{1}{2}$	,,	8 ,, 9 ,,
6	,,	3	,,	9 ,, 12 ,,
7	,,	3	,,	10 ,, 13 ,,
8	,,	3	,,	12 ,, 15 ,,
9	,,	3	,,	14 ,, 16 ,,
10-12	,,	3	,,	15 ,, 20 ,,
15-16-18	,,	$2\frac{1}{2}$-3, சேலைகள்		

நயம் விலை ரூபா. 20 முதல் 30 வரை.

இந்த வேஷ்டிகள், ஜரிகைக்கரை போட்டும் கிடைக்கும். உடல் செவப்பு, ரோஸ், ஊதா நீலம், மேகவர்ணம், காஷாயநிறம் இன்னமும் வேண்டிய நிறங்களிலும் கிடைக்கும்.

பீதாம்பர பட்டுசேலைகள்.

16 முழம் நீளம் $2\frac{1}{2}$-அகலம் விளிம்பு. முந்தி ஜரிகை பூவேலைகள் உடல் சாதா. சகல நிறங்களிலும் சேலைகள் கிடைக்கும். நயம் சேலை 1-க்கு ரூ. 30 முதல் 200 வரை. மட்டம் சேலைகள் ரூ. 20 முதல் 30 வரை. ஷெ சேலைகள் உடலிலும் ஜரிகைப்பூபுட்டா போட்டது. நயம் ரூ. 35 முதம் 300 வரை. மட்டம் ரூ. 25 முதல் 30 வரை.

ரவிக்கைகள்.

ரவிக்கைகள் விளிம்பு முந்தி ஜரிகைவேலைசெய்ததும் உடலிலும் ஜரிகைபூக்கள்போட்டதும். ரவிக்கை 1-க்கு ரூ. 2 முதல் ரூ. 15 வரை கிடைக்கும்.

பட்டு துப்பட்டாக்கள்.

6 முதல் நீளம் $2\frac{1}{2}$ முதல் அகலம் விளிம்பு முந்தி ஜரிகைவேலைகளும் உடலில் ஜரிகைபூக்கள் போட்டதும். மட்டம் ரூ. 7 முதல் 15 வரை நயம் 15 முதல் 50 வரை.

காஷ்மீர் சால்வைகள்.

கம்பிளி (Woolen) காஷ்மீர் சால்வைகள் 6 முழம் $2\frac{1}{2}$ அகலம் விளிம்பு முந்தி ஜரிகை வேலைகள் மூலையில் மாங்காய் போட்டது. மட்டம் ரூ. 9 முதல 15 வரை, நயம் 15 முதல் 100 வரை.

சகலபட்டு பீதாம்பர காட்லாகு இனாமாக அனுப்பப்படும்.

விலாசம்:—மானேஜர்

பட்டு பீதாம்பரகம்பெனி, காசி.

ப்ருங்காமலக தைலம்.

மனத்திற்கு மிகுந்த க்லேஶத்தைக் கொடுக்குமளவு கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யுமவர்களுக்கு இந்தத் தைலம் நிரம்ப ஆநுகூல்யத்தைச் செய்யும். தேஹத்திலிருக்கும் உஷ்ணதிக்யத்தை ஶமநம் செய்து மனத்திற்கு ஒரு ஆஹ்லாதத்தை உண்டுபண்ணுவதுடன், புத்திக்குத் தெளிவையும் நிதாநத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய யோக்யதை இந்தத் தைலத்திற்கு உண்டு, ஶ்ரமப்பட்டுப் படிக்கும் மாணக்கர்களுக்கு இது அத்யந்தம் உபகாரகம்.

உபயோகிக்கும் மாதிரி.

காலையில் ஶிரஸ்ஸில் தேய்த்துக்கொண்டு சீயக்காயை உபயோகித்து ஸ்நாநம் செய்யவேணும். ஸோப் முதலியவற்றை உபயோகிப்பது ஶ்லாக்யமன்று. உஷ்ண ஜலத்திலாவது குளிர்ந்த ஜலத்திலாவது யதா ஸௌகர்யம் ஸ்நாநம் செய்யலாம். ஆஹாரநியமாதிகள் ஒன்றுமில்லை.

இதன் விலை ஒரு புட்டி ரூபா. 1—2—0.

வேண்டுமவர்கள், வட ஆற்காடு ஜில்லா, சித்தூரிலிருக்கும் ஆயுர்வேத வைத்யர் பண்டித கே. எஸ். ராகவ ஐயரிடத்தில் எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ பாகவத ஸ்துதி ஸங்க்ரஹம்.

ஸ்ரீ பாகவதம் பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களிலும் இருக்கும் முக்கியமான பகவத் ஸ்தோத்ரங்களை ஒன்று சேர்த்துக் கிரந்த லிபியில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலை அணு 6. வேண்டுமவர்கள், சென்னை திருவல்லிக்கேணி கணபதி முதலி தெருவில் இருக்கும் பென்ஷன் ஜில்லா ரிஜிஸ்த்ரார் டி. ராமஜயங்காரிடத்திற் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.